

61

"เกิดอะไรขึ้น" เงินสี่เหนียงตีหน้าบึ้งทันที

เจียนอุ๋นนิสัยเผด็จการตั้งแต่เด็ก รังแกเจียนเหวินมาไม่น้อย ทั้งสองพูดจาไม่ถูกหูลงไม้ลงมือกันนับเป็นเรื่องปกติ แต่ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นเด็กผู้ชาย ต่อยตีกันบ้างย่อมเป็นเรื่องธรรมดา ทว่าตั้งแต่เข้าจวนแม่ทัพ นางก็กำชับนักหนาว่าห้ามลงมือทำร้ายเส้นเชียวเสียน

ในสายตาของเงินสี่เหนียง ผู้ชายชอบใช้กำลังและเผด็จการบ้างไม่เป็นไร แต่หากลงมือตบตีผู้หญิงย่อมเป็นคนกักขฬะไร้การอบรมเกินไป ด้วยเหตุนี้ น้ำเสียงนางจึงเข้มงวดเป็นพิเศษ

ครั้นเห็นมารดาถูกเสียงรบกวนจนตื่น เจียนเหวินเจียนอุ๋นดูตาแดง ชิงตาใส่เส้นเชียวเสียนด้วยความโมโห

เส้นเชียวเสียนตกใจซุกตัวเข้ากับอ้อมอกเงินสี่เหนียงทันที

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่" เงินสี่เหนียงเสียงดังขึ้นอีกหนึ่งเท่า "อุ๋นเกอ!"

"นางดำชวีนเกอว่าเป็นปีศาจ!" เจียนอูโมโหจนหน้าอกสะท่อนขึ้นลง
เจียนอูว์ก็และปกป้องพี่น้องของตนเองเสมอ เรื่องนี้ละเมิดขีดจำกัดของเขา
เข้าแล้ว

เงินสี่เหนียงอึ้งไป

สาวใช้เคาะประตูเข้ามา "นายหญิงใหญ่สกุลเจ็งมาขอพบสุหยิน
เจ้าค่ะ"

"อาโยวอย่าตำหนิเกอเด็ดขาด เป็นเพราะชวีนเกอไม่ดีเอง เขา
เป็นคนก่อเรื่อง" พอเข้าประตูมา หยางเสวี่ยเหมยก็ขอโทษเงินสี่เหนียง
ไม่หยุดพลางดึงตัวเจ็งอวีชวีนที่ซ่อนอยู่ข้างหลังออกมา "รีบขอโทษ
น้องเสียนเร็วเข้า" ช่วงที่ผ่านมายางเสวี่ยเหมยกับเงินสี่เหนียง
เรียกขานกันด้วยคำว่าพี่น้อง เนื่องจากหยางเสวี่ยเหมยอายุมากกว่า
หนึ่งปี เงินสี่เหนียงจึงให้นางเรียกตนว่า 'อาโยว' เหมือนสุหยินผู้เฒ่าเสีย

เจ็งอวีชวีนกัดริมฝีปาก เบิกตาอย่างดี้อร้อนไม่ยอมพูดจาเหมือนตอน
เข้ามาในจวนแม่ทัพใหม่ฯ เงินสี่เหนียงเห็นแล้วหัวใจบีบรัดอย่างอดไม่ได้
ครั้นเห็นหยางเสวี่ยเหมยเลิกคิ้ว จะดึงตัวเจ็งอวีชวีนออกมาขอโทษ
เส้นเชียวเสียนให้ได้ เงินสี่เหนียงจึงดึงตัวนางมานั่งลงข้างๆ "พี่สาว
นั่งลงก่อน เรื่องของเด็กๆ ให้พวกเขาเล่าให้ฟังก่อนดีกว่า"

"ชวีนเกอไม่ผิด น้องสาวต่างหากที่ผิด!" เจียนอูถือโอกาสดึงตัว
เจ็งอวีชวีนไปอยู่ข้างหลังตนเอง ไม่ให้เขาขอโทษเส้นเชียวเสียน

เจ็งอวีชวีนจับเสื้อเจียนอูและหลบอยู่หลังเขา ปิดปากเงียบไม่พูดจา

"เกิดอะไรขึ้น" เงินสี่เหนียงก้มหน้าถามเส้นเชียวเสียน

เส้นเชียวเสียนกุมแก้มร้องไห้กระซิก "อูเกอตีข้า!"

"น้องสาวให้ชวีนเกอปั้นนากให้ ชวีนเกอไม่ปั้น นางจึงดำชวีนเกอว่า เป็นปีศาจ น้องชายเลยเข้าไปตบหน้านางหนึ่งที!" เห็นมารตามองมา เจียนเหวินจึงเป็นคนตอบ

เจิ้งอวีชวีนไม่มีเพื่อนเล่นตั้งแต่เด็กจึงปั้นดินเล่นในลานบ้านทุกวัน นานวันเข้าก็มีฝีมือ ปั้นอะไรก็ดูมีชีวิตชีวาเหมือนจริง เดิมที่เขาอยู่คนเดียว จนชิน ไม่เก่งการคบหาสมาคมกับผู้อื่น แต่ขัดไม้ตรีและความกระตือรือร้น ของเจียนเหวินเจียนอู๋ไม่ได้ ประกอบกับเจียนเหวินเจียนอู๋ถูกมารดากำชับมาว่าทำอะไรให้ชวีนเขาไปด้วย ทั้งสามจึงกินด้วยกัน เล่นด้วยกัน นอนด้วยกัน เจียนเหวินเจียนอู๋เห็นเขาเป็นเหมือนพี่น้อง เพียงไม่กี่วัน เจิ้งอวีชวีนจึงยอมรับพวกเขาและนำของที่ดีที่สุดของตนเองออกมาให้ พวกเขา พอได้ยินว่าคนตัวเล็กและนกพวกนั้นเป็นฝีมือการปั้นของเขาเอง เจียนเหวินเจียนอู๋จึงนึกสนุก สั่งให้คนซื้อดินสำหรับปั้นมาจำนวนมากและ เรียนปั้นดินกับเจิ้งอวีชวีน

ทั้งสามเล่นกันอย่างสนุกสนาน เล่นเชี่ยวชาญเสียจนมาเห็นพอดี เดิมทีนางไม่ชอบตุ๊กตาดินปั้น แต่เห็นนกที่เจิ้งอวีชวีนปั้นแล้วชอบมาก เรียกร้องอยากจะได้ เจียนเหวินปั้นให้นางตัวหนึ่ง รูปร่างอัปลักษณ์เหมือนไก่หางถูก ถูกเส้นเชียวเสียนโยนทิ้งไว้ข้างๆ และตั้งจะให้เจิ้งอวีชวีนปั้นให้นาง

เดิมที่เจิ้งอวีชวีนคิดจะปั้นของที่อยู่ในมือให้เสร็จก่อนค่อยปั้นให้นาง แต่เขาเป็นคนพูดน้อยและคุยไม่เก่ง ไม่ว่าจะเส้นเชียวเสียนจะพูดอย่างไร ก็เอาแต่นั่งเงิบบ่นนานจาตัวเล็กให้เจียนอู๋ เส้นเชียวเสียนร้อนใจจึงดำเขาว่าเป็นปีศาจตันหลิว ครั้นเห็นเจิ้งอวีชวีนทำตุ๊กตาดินปั้นในมือหล่นลงกับพื้น สองมืออุดหู ตัวสั่นและชดเป็นก้อนกลม เจียนอู๋จึงเข้าไปตบหน้า

เส้นเขียวเสียนหนึ่งที

ก่อนที่เจียนเหวินเจียนอู่จะเข้ามาในจวน เส้นเขียวเสียนเป็นเหมือนไข่มุกในอุ้งมือของทุกคน แต่เล็กจนโตไม่เคยถูกตบตีเช่นนี้มาก่อน นางอึ้งไปครู่ใหญ่ พอได้สติก็ร้องไห้โวยวายและวิ่งมาหาเงินສື່ອເນື່ອງທັນທີ

ฟังต้นสายปลายเหตุแล้ว เงินສື່ອເນື່ອງທັນທີเห็นเส้นเขียวเสียนในอ้อมอกกุมไบหน้าที่บวมแดงร้องไห้เล็กน้อยจนใจจึงงยหน้ามองเจียนอู่ "ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด น้องสาวเป็นผู้หญิง เจ้าลงมือทำร้ายน้องสาว เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เจ้าขอโทษน้องสาวก่อน"

"ท่านแม่!" เจียนอู่ที่เชื่อฟังมารดาเสมอมาร้อนใจจนตาแดง "แต่นางรังแกชวินเกอมาก่อน!"

"ถึงอย่างนั้นเจ้าก็ตบตีนางไม่ได้" เงินສື່ອເນື່ອງທັນທີ

เจียนอู่กัดปากไม่พูดไม่จา

เห็นเงินສື່ອເນື່ອງທັນທີกับเจียนอู่ขัดแย้งกัน หยางเสวี่ยเหมยรีบดึงตัวเจิ้งอวี่ชวินออกมา "รีบขอโทษน้องสาวซะ" นางมองเงินສື່ອເນື່ອງທັນທີ "เรื่องนี้ต้องโทษชวินเกอ เจ้าอย่าทำให้อู่เกอลำบากใจเลย"

หากไม่มีเงินສື່ອເນື່ອງທັນທີก็ไม่มีพวกนางแม่ลูก วันนั้นเป็นเพราะช่วยเหลือพวกนาง เงินສື່ອເນື່ອງທັນທີรักษาดวงตาให้นาง สุดท้ายถึงได้เห็นดีเห็นอ่อนจนเป็นลมอยู่ข้างเตียงผ้าตัดขององค์ชายห้า ด้วยต้องการช่วยให้อู่เกอชวินก้าวออกมาจากเงามืดโดยเร็ว ความพยายามของเงินສື່ອເນື່ອງທັນທີและเจียนเหวินเจียนอู่ในช่วงที่ผ่านมาล้วนอยู่ในสายตานาง บุญคุณครั้งนี้ทำให้ตอบแทนด้วยชีวิตที่เหลืออยู่ยังไม่หมด แล้วจะให้เงินສື່ອເນື່ອງທັນທີขัดแย้งกับลูกด้วยเรื่องของพวกนางอีกได้อย่างไร

เรื่องนี้ล้วนเป็นเพราะเจิ้งอวีชวินของนางทำไม่ถูก บุญคุณใหญ่หลวงขนาดนี้ ย่อมว่าแต่เส้นเขียวเสียนต้องการแค่คนหนึ่งตัวเลย ต่อให้ต้องการชีวิตนาง นางก็ยินดีให้ พอได้ยินว่าเด็กๆ ทะเลาะกันเรื่องนี้ หยางเสวี่ยเหมยก็ตำหนิเจิ้งอวีชวินก่อนเป็นอย่างแรก

เจิ้งอวีชวินที่ถูกดึงมาอยู่ตรงหน้าทุกคนมองเห็นเส้นเขียวเสียนอย่างทำอะไรไม่ถูก

เห็นเส้นเขียวเสียนที่ชุกตัวอยู่กับอกท่านแม่หันหน้ามาแอบแลบลิ้นใส่ตน เจียนอู่โมโหจนตาแดง "นางเป็นฝ่ายรังแกชวินเกอ ให้ตายข้าก็ไม่ขอโทษ!"

"เจียนอู่!" เงินสื่อเหนียงเรียกเขาด้วยชื่อเต็ม

"แม่บุญธรรม แม่บุญธรรม..." เจิ้งอวีชวินรื้อนรน รีบโผล่เข้าไปจับชายเสื้อเงินสื่อเหนียง "ท่านอย่าโกรธเลย ข้าไม่ดีเอง อย่าโทษอู่เกอ!" พอเจิ้งอวีชวินได้รับการช่วยเหลือ หยางเสวี่ยเหมยก็ยื่นกรานจะให้เขาจับเงินสื่อเหนียงเป็นแม่บุญธรรมและสาบานว่าโตขึ้นจะกตัญญูกับเส้นจงซึ่งสามีภรรยาเหมือนเป็นพ่อแม่บังเกิดเกล้า

เงินสื่อเหนียงรู้สึกที่นางทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ แต่สองวันนั้น หยางเสวี่ยเหมยดึงดันอย่างยิ่ง เชื้อฟุ้งนอบน้อมนางถึงขั้นจะเป็นบ่าวให้นางด้วยซ้ำ เงินสื่อเหนียงจนปัญญาจึงได้แต่รับเจิ้งอวีชวินเป็นลูกบุญธรรม

"ท่านแม่!" เห็นเจิ้งอวีชวินยอมรับผิดเพราะกลัวเขาจะถูกลงโทษ เจียนอู่จึงโพล่งออกไป "ชวินเกอฝันร้ายทุกคืนและตะโกนเสียงดังว่าตนเองไม่ใช่ปีศาจ!"

ในห้องพลันเงียบกริบ สายตาทุกคู่มองไปที่เจิ้งอวีชวิน

บิดาบังเกิดเกล้าถือออวรุชเข้าใส่ ประกอบกับเหตุการณ์ถูกแห่ไป
ทั่วเมืองในวันนั้นสร้างบาดแผลในใจของเจิ้งอวีชวินลึกเกินไป เกรงว่า
ชั่วชีวิตนี้เขาคงไม่อาจหลุดพ้นจากเงาดำนี้ได้ หยางเสวี่เหมายอดกลั่น
ไม่ไหวอีกต่อไป น้ำตาไหลพร่างพรูออกมา นางกัมตัวกอดลูกชาย "ชวินเกอ
ไม่ต้องกลัวนะ ทุกอย่างผ่านไปแล้ว"

"ข้าไม่เป็นไร อู่เกอบอกว่าข้าโตขึ้นเมื่อไรก็จะไม่ฝันร้ายอีก" เจิ้งอวีชวิน
ยื่นมือเล็กไปเช็ดน้ำตาให้มารดา "ท่านแม่อย่าร้องไห้ แม่บุญธรรมบอกว่า
ถ้าร้องไห้อีกดวงตาจะมองไม่เห็น"

"ดวงตาของพี่สาวจะร้องไห้อีกไม่ได้เด็ดขาด" เงินสี่เหนียงรีบเดิน
เส้นเชียวเสียนออกและหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำตาให้นาง มืออีกข้าง
จุมมือเล็กของเจิ้งอวีชวินเข้ามาหา "แม่บุญธรรมบอกแล้วว่าชวินเกอไม่ใช่
ปีศาจ แม่บุญธรรมต้องรักษาเจ้าจนหายดีแน่" น้ำเสียงของเงินสี่เหนียง
อ่อนโยนเป็นพิเศษ เจิ้งอวีชวินใช้มือเล็กกอดเอวนางแน่นและชุกโบหน้า
หยาบกรำกับตัวนาง

เห็นเจียนอู่ยังคงยืนอยู่ที่เดิมอย่างแข็งกร้าว ใบหน้าเต็มไปด้วย
ความน้อยใจ เงินสี่เหนียงถอนหายใจแผ่วเบาและก้มมือเรียกเขา
"เจ้ามานี่"

เห็นมารดาน้ำเสียงอ่อนลง เจียนอู่เดินเข้ามา

"เสียนเจี้ยผิดก็จริง แต่เจ้าตีน้องสาวก็ไม่ถูก เจ้าต้องขอโทษน้องสาว"
แม้ว่าเสียงจะไม่เข้มงวดเหมือนก่อนหน้านี้ แต่แผ่แววเย็นกรานไม่ยอม
ให้ปฏิเสธ

"อู่เกอ..." เจิ้งอวีชวินใช้มือสะกิดเขา

เห็นแววตาอ่อนหวานของเจ้จิวี่ชวิน เจ้ยนอ้มมองเส้นเชียวเสียนอย่าง
โมโหและเอ่ยว่า "ขอโทษ ข้าผิดที่ตบเจ้า!"

เส้นเชียวเสียนอ้าปากคลี่ยิ้มออกมา

เจ้ยนอ้มพูดต่อทันที "วันนี้เจ้าเป็นฝ่ายผิด หากคราวหน้าเจ้ากล้าว่า
ชวินเกอแบบนี้อีก ข้าก็จะตบเจ้าอีกอยู่ดี!"

เห็นท่าทางขุ่นเคืองของเจ้ยนอ้มแล้ว สาวใช้หลุดหัวเราะออกมา

เจ้ยนอ้มเห็นเงงก็โมโหจนหัวเราะ "เจ้าวางใจเถอะ เสียนเจ้ยังไม่พูด
อย่างนั้นอีกแล้วละ" นางมองเส้นเชียวเสียน "ใช่หรือไม่"

เส้นเชียวเสียนผงกหัวหน้าแดง "อืม"

เจ้ยนอ้มเปลี่ยนเรื่องทันที "ชวินเกอไม่ได้ติดค้างอะไรเจ้า
เจ้าขอให้เขาบั่นอก เขารับปากยอมนับเป็นน้ำใจ ไม่รับปากยอมเป็นเรื่อง
ของเขา การขอร้องผู้อื่นต้องมีความจริงใจ ต้องนำของที่มีค่าเท่ากันไป
แลกเปลี่ยน" นางมองเส้นเชียวเสียนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "จะดำผู้อื่น
เมื่อเขาไม่ตกลงได้อย่างไร" น้ำเสียงเฉียบขาดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน
"ทำแบบนี้ต่างจากคนหยาบคายตรงไหน"

แม้จะเป็นบุตรที่เกิดจากอนุ แต่ตอนที่ฐานะของเจ้ยนอ้มเจ้ยนอ้ม
ยังไม่เปิดเผย เส้นเชียวเสียนเป็นสายเลือดเพียงหนึ่งเดียวของเส้นจงซึ่ง
ถูกเขากับฮูหยินผู้เฒ่าประคบประหงมอยู่ในอุ้งมือ สูงส่งเอาแต่ใจยิ่งกว่า
บุตรที่เกิดจากภรรยาเอกบางบ้านเสียอีก ทำให้เกิดการบ่มเพาะนิสัยที่ไม่ดี
เจ้ยนอ้มรู้สึกตั้งนานแล้วว่าเส้นเชียวเสียนมีนิสัยเอาแต่ใจเกินไป
แต่หนึ่งเป็นเพราะนับแต่เจ้ยนอ้มใหญ่ตายไป นางก็ปิดกั้นตนเอง สอง
เพราะถึงอย่างไรนางก็ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของตน จึงไม่เหมาะที่จะสั่งสอน

มากไป แต่เรื่องในวันนี้นางทำเกินไปแล้ว!

ด้วยคิดไม่ถึงว่าเงินสี่เหนียงจะเปลี่ยนสีหน้า แม้แต่เจียนอูที่
เต็มไปด้วยความซัดใจยังตะลึงงัน มองมารดานิ่งๆ

เส้นเชียวเสียนเบะปาก ทำท่าจะร้องไห้

"อาโยว..." พอได้สติ หยางเสวี่ยเหมยดึงเส้นเชียวเสียนเข้าไปกอด
"เด็กยังเล็ก เจ้าอย่าทำให้นางตกใจแบบนี้"

"พี่สาวอย่ายุ่งเลย" เงินสี่เหนียงดึงตัวเส้นเชียวเสียนออกมาจาก
อ้อมกอดของหยางเสวี่ยเหมยและมองนางอย่างจริงจัง "เหตุการณ์ในวันนี้
เป็นความผิดของเจ้า ลองคิดว่าหากตนเองอยู่ในสถานการณ์แบบนี้บ้าง
หากมือเท้าของเจ้ามีผี แล้วคนอื่นด่าว่าเจ้าพิการ หว่าเจ้าเป็นปีศาจ
เจ้าจะรู้สึกอย่างไร"

เส้นเชียวเสียนคิดถึงตอนอี่เหนียงตายใหม่ๆ สาวใช้กับป่าวหญิง
ดำนางลับหลังว่าเป็นสายสืบ ใบหน้าที่เดิมที่น้อยใจจนแทบจะร้องไห้
พลันก็มลงด้วยความละอายใจ

เห็นนางสำนึกผิดแล้ว เงินสี่เหนียงน้ำเสียงอ่อนลง "ในเมื่อรู้แล้วว่า
ตนเองผิดก็ขอโทษชวินเกอชะ บอกเขาว่าอีกหน่อยเจ้าจะไม่ทำแบบนี้
แล้ว"

"ไม่ต้อง ไม่ต้อง!" หยางเสวี่ยเหมยโบกไม้โบกมือ เห็นสายตาที่
เงินสี่เหนียงมองมาแล้วจึงหยุดพูด

เห็นหยางเสวี่ยเหมยร้องห้าม เส้นเชียวเสียนโล่งอก แต่พอหางตา
เหลือบเห็นเงินสี่เหนียงมองตนหน้าขริม เส้นเชียวเสียนตัวแข็งทื่อ
เงียบอยู่นาน สุดท้ายจึงเงยหน้ามองเจิ้งอวีชวินอย่างขลาดกลัว "ข้าขอโทษ

วันนี้ข้าผิตเอง อีกหนอยข้าจะไม่ว่าเจ้าแล้ว"

"ไม่ ไม่ใช่..." เจิ้งอวีซวินถูกทอดทิ้งให้เติบโตขึ้นมาอย่างโดดเดี่ยว ตั้งแต่เล็ก นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้อื่นเอ่ยขอโทษเขาอย่างจริงจัง เห็นเขาเป็นคนอย่างเท่าเทียม เขาหน้าแดงทันที พูดอย่างเก้อเขินว่า "พຽນนี้ข้าจะบ้ันนงให้เจ้า!"

เดิมที่รู้สึกน้อยใจ แต่พอได้ยินคำพูดของเจิ้งอวีซวิน เส้นเชียวเสียนตาเป็นประกายทันที

บรรยากาศผ่อนคลาย ทุกคนถอนใจอย่างโล่งอก

"พี่ชายรับปากจะบ้ันนงให้เจ้าแล้ว ยังไม่ขอบคุณพี่ชายอีก"

เงินสี่เหนียงถือโอกาสพูด

"ขอบคุณพี่ชาย" เส้นเชียวเสียนพูดและนึกขึ้นได้ว่าเงินสี่เหนียงบอกว่าขอร้องผู้อื่นต้องแลกเปลี่ยนด้วยสิ่งของที่มีค่าเท่ากัน "พຽນนี้ข้าจะปักถุงใส่เงินให้!" ด้วยกลัวว่าเขาจะไม่ขอบจึงเสริมว่า "แม้แต่มารดายังชมว่าข้าปักถุงใส่เงินสวยกว่านาง"

เงินสี่เหนียงรู้สึกละอาย ให้ใครสักคนปักถุงใส่เงินยอมผีมือดีกว่านางอยู่แล้ว

เห็นเส้นเชียวเสียนยอมขอโทษและรับปากจะปักถุงใส่เงินให้เจิ้งอวีซวิน โทษะของเจียนอู่ก็หายไปหมด เขายิ้มเก้อให้เส้นเชียวเสียน "วันนี้ข้าลงมือไปด้วยความโมโห" เขามองเจิ้งอวีซวิน "เขาเป็นน้องชายข้า อีกหนอยเจ้าอย่ารังแกเขาอีก"

"อู่เกอ เขาคือใคร" เงินสี่เหนียงไม่รู้จักหัวเราะหรือร้องให้ดี ตีหน้าขริมพลาถาม

ในบรรดาเด็ก ๆ เจ็งอวีชีวินอายุมากที่สุด เส้นเขี้ยวเสียนอายุน้อยที่สุด ตอนนั้นเงินสี่อเห็นยงกับอี่เห็นยงใหญ่ตั้งครรวกไล่เลยกัน เนื่องจากลูกของเงินสี่อเห็นยงเป็นลูกแฝด อีกทั้งนางอายุน้อย เจี้ยนเหวินเจี้ยนอู่คลอดเร็ว จึงโตกว่าเส้นเขี้ยวเสียนประมาณเดือนกว่า ส่วนเจ็งอวีชีวินโตกว่าเจี้ยนเหวินเจี้ยนอู่สามเดือน

"เขาตัวเตี้ยกว่าข้า!" เจี้ยนอู่หัวเราะแห้งๆ

แม้จะเกิดปีเดียวกัน แต่เนื่องจากถูกโรครุมเร้า ประกอบกับเจ็งอวีชีวินไม่ใช่คนตัวสูง เจ็งอวีชีวินจึงเตี้ยกว่าเจี้ยนเหวินเจี้ยนอู่ถึงหนึ่งช่วงศีระะ

"ราวแขวนโคมก็สูงกว่าเจ้า เจ้าออกไปเรียกว่าพี่ชายสิ!" เงินสี่อเห็นยงชี้ราวแขวนโคมที่หน้าประตู

เจี้ยนอู่หน้าแดงก่ำ มองเจ็งอวีชีวินโดยไม่พูดอะไร

"เรียกน้องชายก็เหมือนกัน" เจ็งอวีชีวินแย้งเสียงค่อยพลางยื่นมือไป

เกาหลัง

"คันอีกแล้วหรือ ข้าเกาให้" เจี้ยนอู่เห็นแล้วเดินเข้าไปพา

"ชวินเกอดันหลังหรือ" น้ำเสียงของเงินสี่อเห็นยงยากจะปิดบังความตื่นเต้น

"เขาคันจนนอนไม่หลับ!" เจี้ยนอู่ยื่นมือเข้าไปในเสื้อของเจ็งอวีชีวิน "ตรงนี้ใช่หรือไม่"

"อืม" เจ็งอวีชีวินพยักหน้า

"อาโยว?" เห็นเงินสี่อเห็นยงอุมเจ็งอวีชีวินเข้าไปและถอดเสื้อเขาออกหยางเสวียหมยแก้วเข้ามาด้วยความตื่นเต้น ตั้งแต่เจ็งอวีชีวินเป็นโรคนี้นอกจากร่างกายรู้สึกร้อนจนสวมใส่เสื้อผ้าไม่ได้ก็ไม่เคยรู้สึกเจ็บหรือคัน

ตอนนี้กลับค้นจนนอนไม่หลับ แสดงว่า...หยางเสวี่ยเหมยหัวใจแขวอนเต็ง
กั๊นลมหายใจไว้ เกรงว่าจะรบกวนการตรวจของเงินสื่อเหนียง

"ยานี้ได้ผล!" ครั้นเห็นผิวหนังเหี่ยวบนแผ่นหลังของเจิ้งอวี้อิวินที่ลอก
ออกมาปรากฏผิวสีแดง เงินสื่อเหนียงชมความยินดีและเอ่ยเสียงเรียบ

โรคของเจิ้งอวี้อิวินไม่เหมือนโรคเกล็ดปลาที่เคยพบเห็นเมื่อชาติ
ก่อนนั้ โรคแบบนี้นางก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อนเช่นกัน หลังจากหารือกับ
จงหลิน ลู่อวี๋ และหมอคนอื่นอีกหลายครั้ง ทุกคนเห็นตรงกันว่าโรคผิวหนัง
ล้วนเกิดจากอากาศเปลี่ยนแปลงและซ้ำแรกเข้าสู่ผิว ทำให้ผิวหนังระคาย
ถ้ายของเสียออกมาไม่ได้ เงินสื่อเหนียงจึงลดการใช้ยาภายนอกซึ่งเป็น
หลักเกณฑ์ทั่วไปในการรักษาโรคผิวหนัง ตัดสินใจใช้การปรับสมดุล
ร่างกายเป็นหลัก ใช้ยาทาภายนอกเป็นรอง เจ็ดแปดวันมานี้นางเพิ่มลด
และปรับยากันไปสองครั้ง แต่ไม่มีอะไรคืบหน้าเลย กำลังลั้งเลว่าจะ
เปลี่ยนแนวทางการรักษาหรือไม่ เจิ้งอวี้อิวินก็มีความรู้สึกคัน! เมื่อ
มีความรู้สึกก็แสดงว่าผิวหนังของเขาเริ่มฟื้นตัวอย่างช้าๆ แล้ว

นางชมความตื่นเต้น สอบถามความรู้สึกของเจิ้งอวี้อิวินในช่วงสอง
วันมานี้ด้วยความอดทน จากนั้นตรวจสอบผิวหนังบริเวณอื่นๆ สั่งให้คน
เฝ้าหมึกกับพู่กันมาและปรับตำรับยาใหม่ส่งให้ไปเหอ "รีบนำไปที่โรงพยาบาล
หุยซุนในซั้งจิง ให้ชีวิตจริงี่ปรุงตามสูตรและเอากลับมา" จากนั้นเงยหน้ามอง
หยางเสวี่ยเหมย "แม้การใช้ยาปรับสภาพร่างกายจะเห็นผลช้า แต่ตอนนี้
ผิวหนังของชวินเกอมีความรู้สึกแล้ว นี่เป็นสัญญาณที่ดี!"

"ข้าจะหายดีจริงๆ หรือ" พอสวมเสื้อผ้าเสร็จ เจิ้งอวี้อิวินเงยหน้ามอง
เงินสื่อเหนียงดวงตาเป็นประกาย

"จริงสิ เจ้าต้องหายดีแน่นอน!" เงินสี่เหนียงดึงเขามานั่งบนตัก เพียงแต่...นางพูดต่อ "การผลัดผิวเก่าเพื่อสร้างผิวใหม่ อีกหน่อยเจ้าจะรู้สึกคันมากขึ้นเรื่อยๆ ชีวิตนี้อาจจะต้องลำบากหน่อยนะ"

ดวงตาคู่โตของเจิ้งอวี่ซวินเปล่งประกายระยับ "ข้าไม่กลัว!"

"ชีวิตนี้อาจจะลำบากจริงๆ!" เงินสี่เหนียงยิ้มชม "ข้าจะพยายามทำให้เจ้าแสบและคันน้อยที่สุด เจ้าต้องอดทนอย่าเกาจนผิวถลอก" นางยิ้มพลางตบไบหน้าเล็กๆ ของเขา "รอให้ผิวชั้นนี้ลอกออกหมดแล้ว อีกหน่อยชีวิตของพวกเรา ก็จะเป็น 'หนุ่มน้อยสุดหล่อ' " สมัยโบราณไม่มีคำว่า 'สุดหล่อ' แต่เงินสี่เหนียงพูดคำนี้กับเจียนเหวินเจี้ยนลูตั้งแต่เด็ก ตอนนั้นแม้แต่เจิ้งอวี่ซวินยังรู้ความหมายของคำนี้ ดึงหูเขาเป็นสีแดงเรื่อ ซุกคิ้วระชะเข้ากับอ้อมกอดเงินสี่เหนียงแรงๆ

เจียนเหวินเห็นดึงหูเขาเปลี่ยนสีแล้วรู้สึกสนุก จึงหัวเราะขึ้น "รอให้เจ้ากลายเป็นหนุ่มน้อยสุดหล่อเมื่อไร ข้าก็จะได้เห็นเจ้าหน้าแดงแล้ว" เนื่องจากผิวหน้าทั้งแข็งและหนา ไบหน้าเหยียนของเจิ้งอวี่ซวินจึงเป็นสีแดงตลอดไม่ว่าจะอยู่ในอารมณ์ใด

"อาโยว..." หยางเสวี่ยเหมยยกอดไหล่เงินสี่เหนียงอย่างตื่นตันใจ น้ำตาไหลพร่างพรูออกมา

หลังจากหนีออกจากจวนสกุลเจิ้ง ยังไม่ทันมาหาเงินสี่เหนียง ก็ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคู่ฝานเสี่ยก่อน ถูกขังอยู่ในคุกใต้ดินมืดทึบ ช่วงเวลาเหล่านั้นนางไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าพวกนางแม่ลูกจะมีวันนี้ วันที่เจิ้งอวี่ซวินของนางจะสามารถยืนอยู่ตรงหน้าผู้คนได้อย่างสง่าผ่าเผย อีกครั้ง!

เห็นหยางเสวี่ยเหมยร้องไห้ไปอีกแล้ว เงินสี่เหนียงถอนหายใจ "เจ้าเห็นข้าเป็นเทวดาจริงๆ หรือ รู้ว่ามีข้าอยู่ เจ้าจะร้องไห้อย่างไรดวงตาก็จะไม่บอดใต้อะหรือไม" นางหยอกเย้าด้วยน้ำเสียงหนักอึ้ง "ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ใช่เทวดา เจ้าสงสารข้าเถอะ อย่าทำให้ข้ารักษาดวงตาเจ้าไม่หายทำลายชื่อเสียงหอมเทวดาของตนเองเลย!"

หยางเสวี่ยเหมยที่กำลังหลังน้ำตาหัวเราะออกมา

เงินสี่เหนียงถือโอกาสดึงตัวนางเข้ามา เช็ดน้ำตาให้พลังสั่งล่าเหมยให้นำธูปยามาประคบดวงตา

"อาโยว ข้าคิดว่า..." พอสบสติอารมณ์ได้ หยางเสวี่ยเหมยก็เอ่ยปาก

เห็นนางทำท่าจริงจัง เงินสี่เหนียงจึงนั่งตัวตรง

เวลาเดียวกันสาวใช้เคาะประตูเข้ามาอย่างรีบร้อน "เจ้ฐูหยินมาเจ้าคะ"

เจ้ฐูหยินมา? เงินสี่เหนียงนึ้หน้าและเงยหน้ามองหยางเสวี่ยเหมย "เกรงว่าคงยังไม่พอใจ จะมารับพวกเจ้าแม่ลูกอีกแล้ว" ครึ่งเดือนมานี้เจ้ส่งมาที่สี่ห้าครั้งแล้ว แต่เนื่องจากหยางเสวี่ยเหมยไม่ยอมพบเขา เงินสี่เหนียงจึงอ้างว่าดวงตานางยังไม่หายดี ไม่อาจพบเจอเรื่องสะเทือนใจได้และไล่กลับไป

เจ้อวีซิงนั้งอยู่บนเบาะรองเล่นกับเจียนเหวินเจียนอู่ พอได้ยินว่าเจ้ฐูหยินมารับเขากลับจวนก็ร้องเสียงดังและลุกพรวดขึ้นมา "ท่านแม่ ท่านแม่!" เขาหวาดหวั่นจนเสียงเพี้ยน ร่างเล็กซุกตัวอยู่ในอกมารดาแน่นตัวสั่นเทาเป็นระลอก

ดวงตาเพิ่งประคบยา หยางเสวี่ยเหมยจึงมองไม่เห็น นางคลำมือ

สะเปะสะปะกอดลูก "อาโยว..." ใบหน้าซีดขาวหันไปยังทิศทางของ
เงินสี่อเหนียงอย่างน่าสงสาร

"ท่านแม่ ท่านแม่!" เจียนเหวินเจียนอูโฝเข้ามาพร้อมกัน

"อย่าให้ชวินเกอกลับไบนะ!" เจียนอู้ออรั้ง

เจียนเหวินพูดบ้าง "ชวินเกอบอกว่าคนผู้นั้นบอกว่าเขาเป็นเดรัจฉาน
จะฆ่าเขา พวกเขาถึงต้องหนีออกมาและถูกคนจับไปขังคุกไต้ดิน" เขา
เขย่าแขนท่านแม่แรงๆ "ท่านแม่อย่าให้พวกเขากลับไปเด็ดขาด"

คนผู้นั้น?

"ใคร" พอดถามออกไปแล้ว เงินสี่อเหนียงก็อยากกัด้ล้นของตนเอง
นอกจากเจ็งส่วงแล้วจะเป็นใครไปได้ ครั้นเห็นว่าพอเจียนเหวินเอ่ยถึง
คนผู้นั้น ร่วงเล็กของเจ็งอวีชวินก็ด้ันระริกเหมือนนุญหลิวกลางสายลม
เงินสี่อเหนียงลอบถอนหายใจ สกุกเจ็งคิดจะรับหลานคนนี้กลับไ
เกรงว่าคงยากเสียแล้วละ

"ชวินเกอวางใจ หากเจ้าไม่อยากกลับไป แม่บุญธรรมไม่ให้เจ้า
กลับไปแน่" นางตบตัวเจ็งอวีชวินเบาๆ และหันไปสั่งสาวใช้ "พาเจ็งฮูหยิน
ไปที่โถงรับแขก"

"เจ็งฮูหยินสบายดีหรือไม่" ยามเผชิญหน้ากับเงินสี่อเหนียง เจ็งฮูหยิน
ไม่กล้าถือตัวว่าเป็นผู้อาวุโสกว่าอีกแล้ว น้ำเสียงที่พูดอ่อนโยนเจ้อแวว
ประจบอย่างชัดเจน

"ทุกคนต่างไม่ยอมให้เข้าทำงาน ทั้งที่โรงพยาบาลหุยซุนในซังจิง
จะเปิดกิจการอยู่แล้ว แต่ข้ากลับเป็นคนที่ว่างที่สุด วันๆ นอกจากกินข้าว

ก็คือนอน พักผ่อนจนร่างกายสดชื่นกระปรี้กระเปร่า" เงินสี่เหนียง
ชวนเจ้ฐยหินคุยไปเรื่อยเปื่อย แต่ไม่เอ่ยถามถึงจุดประสงค์ที่นางมา

เจ้ฐยหินลอบถอนหายใจ ผินใจเอ่ยถามว่า "ไหนจึงไม่เห็นเสวี่ยเหมย
เลย นางสบายดีหรือไม่"

"ดวงตายังคงมองไม่เห็น มองอะไรก็เป็นสีแดงไปหมด" เงินสี่เหนียง
โกหกคำโตโดยหน้าไม่เปลี่ยนสีและหันไปสั่งไปเหอ "พานายหญิงใหญ่
สกุลเจ้ออกมา"

หยางเสวี่ยเหมยที่ปิดตาด้วยผ้าขาวถูกสาวใช้ประคองเดินออกมา
เจ้อวีซวินเดินตามอยู่ข้างหลังที่ละก้าว สองมือจับเสื้อมารดาแน่น

เจ้ฐยหินยืนขึ้นโดยไม่รู้ตัว "เสวี่ยเหมย..." นางก้มหน้ามองเจ้อวีซวิน
"ซวินเกอ"

เจ้อวีซวินหลบไปอยู่ข้างหลังมารดาเหมือนกระต่ายที่ตื่นกลัวทันที
เจ้ฐยหินสีหน้าแก้กระดากเล็กน้อย เงยหน้ามองหยางเสวี่ยเหมย
ไม่พบกันครึ่งเดือน หยางเสวี่ยเหมยฝ่ายผสมจนแทบจะเหลือแต่กระดูก
เจ้ฐยหินเห็นแล้วในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกซับซ้อน

"ความประสงค์ของบิดาเจ้าคืออยากให้เจ้ากลับไปพักฟื้นที่จวน"
เจ้ฐยหินจับมือนางอย่างสนิทสนมและหันไปมองเงินสี่เหนียง "ต้องใช้ยา
อะไร ใช้อย่างไร เลื่อนฐยหินโปรดเขียนมาและให้ช้านากกลับไปเถิด"

ครั้นรู้สึกว่ามีมือเล็กเกาะตนเองแน่น หยางเสวี่ยเหมยส่ายหน้าอย่าง
ไม่ลังเล "มารดากลับไปเถอะ ข้าไม่กลับ"

ถึงอย่างไรนางก็เป็นสะใภ้ของจวนสกุลเจ้ มาอาศัยอยู่ในจวนแม่ทัพ
โดยไม่ได้มีความข้องเกี่ยวอะไรกันจะได้อย่างไร! เจ้ฐยหินหน้าเปลี่ยนสี

เล็กน้อย

"โรคของชวินเกอเข้าต้องเฝ้าดูอาการด้วยตนเอง" เงินสี่เหนียงเอ่ยปากอย่างถูกจังหวะ "เด็กคนนี่ไม่เคยพบเจอผู้คนตั้งแต่เด็ก นิสัยเก็บตัว ห่างมารดาไม่ได้แม้แต่เคอเดียว ข้าว่าเอาอย่างนี้ดีกว่า..." นางมองเจิ่งฮุยนิพลางหรือ "ให้พี่สาวอยู่ที่นี่เป็นเพื่อนชวินเกอจนกว่าโรคจะหายแล้วค่อยตัดสินใจอีกที" นางพูดต่อ "เมื่อวานฮุยนิอันบ้อโหวจะมารับพี่สาวกลับบ้านเดิม ข้าก็ไม่ให้ไป มีพี่สาวอยู่กับชวินเกอ โรคของเขาจะได้หายเร็วขึ้น"

หลายปีมานี้ตนใช้ชีวิตอยู่ในจวนสกุลเจิ่งอย่างยากลำบาก บ้านเดิมกลับอับอายที่นางคลอดเจิ่งอวีชวินที่เป็นปีศาจออกมา ปล่อยให้บ้านสามีข่มเหงรังแกนางโดยไม่ถามไถ่ข่าวคราว หยางเสวี่ยเหมยจึงหมัดใจกับบ้านเดิมของตนเองแล้ว

เจิ่งสว่างเป็นคนที่ชอบรังแกคนอ่อนแอ หวาดเกรงคนแข็งแแกร่งหลายปีมานี้หากบ้านเดิมออกหน้าสนับสนุนนางบ้าง เจิ่งสว่างคงไม่กล้าแต่งอนุเข้ามาคนแล้วคนเล่า ทั้งยังด่าทอและทุบตีนางเช่นนี้ เพราะเหตุนี้เองพอได้ยินว่ามารดาจะมารับนางกลับบ้านเดิม หยางเสวี่ยเหมยจึงปฏิเสธโดยไม่ลังเล นางกล้าพนันได้เลยว่าหากกลับบ้านเดิมไปจริงๆไม่ถึงสามวันพวกนางแม่ลูกต้องถูกส่งกลับบ้านสามีแน่นอน!

ในฐานะมารดาบุญธรรมขององค์ชายห้า ฝ่าบาทมีรับสั่งด้วยตนเองว่าต่อหน้าพระองค์นางไม่ต้องคุกเข่า ตอนนี่เงินสี่เหนียงจึงไม่ใช่ชาวบ้านที่ไม่ประสีประสาอีกแล้ว แม้บุตรสาวแท้ๆ ของตนจะเป็นของเฮา เจิ่งฮุยนิก็ไม่กล้าล่วงเกินนาง แม้ในใจจะไม่เต็มใจเพียงไร แต่เห็นเงินสี่เหนียง

พูดเช่นนี้ เจิ้งฮูหยินก็ไม่กล้าฝืนใจอีกจึงฝืนยิ้มและเอ่ยว่า "เช่นนั้นต้อง
รบกวนเส้นฮูหยินแล้ว"

เงินสี่อเนียงพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

เจิ้งฮูหยินทิ้งตัวแลกเงินไว้ให้หยางเสวี่ยเหมย ถามอีกฝ่ายว่าต้องการ
อะไรอีกจะได้ให้เจิ้งสว่างส่งมาให้ จากนั้นก็คิดถึงเรื่องของอุหย่าฟาง
"ตอนนั้นเป็นเพราะพี่ชายของนางอยากให้นางแต่งงานกับคุณชายอื่น ถึงได้
ตั้งต้นปฏิเสธการแต่งงาน แต่เพราะในใจมีนายท่านรองสกุลเส้นอยู่
ให้ตายแม่นางอุก็ไม่ว่ายอมเชื่อฟังพี่ชายแต่งงานกับคุณชายอื่น เห็นลูกสาว
ไม่กินข้าวกินปลา นายหญิงสี่สกุลสูญเสียใจยิ่งนัก" นางลอบสังเกตท่าที
ของเงินสี่อเนียงเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ "สองฝ่ายเทียบดวงชะตากันแล้ว
คนท่านก็เห็นแล้ว แม่นางอุสงบเสงี่ยมเรียบร้อย เป็นกุลสตรีที่อ่อนหวาน
เหมาะสมกับนายท่านรองสกุลเส้นอย่างยิ่ง ข้าได้ยินมาว่านายท่านรอง
สกุลเส้นก็ยังไม่ได้เจรจาเรื่องการแต่งงานกับใครอีก ท่านคิดว่า..."
เนื่องจากการแต่งงานครั้งนี้ไม่สำเร็จ ด้วยเห็นว่าก่อนหน้าสี่สกุลเส้น
กับสกุลเจิ้งบาดหมางกันแล้ว เส้นจงชิงกับหนานจวินอ่องจึงพร้อมใจกัน
ระงับเรื่องนี้ไว้ก่อน ดังนั้นแม่เจิ้งฮูหยินจะเกี่ยวข้องกับหนานจวินอ่อง
ทางการสมรส แต่กลับไม่รู้ว่หลังเจรจาเรื่องการแต่งงานกับอุหย่าฟาง
ไม่สำเร็จ สกุลเส้นได้ไปทาบถามท่านหญิงน้อยแล้ว

เสียใจ? ไม่ได้เสียใจที่พลาดจากเส้นจงชิงไปหรอก นางเสียใจที่
บุตรสาวพลาดโอกาสจะได้เป็นฮูหยินท่านโหวเสียมากกว่า ฟังคำพูดของ
เจิ้งฮูหยินแล้ว เงินสี่อเนียงแค้นเสียดในใจ

"เกรงว่าคงไม่ได้แล้วละ" แม้ในใจจะเยาะหยัน แต่ใบหน้ากลับ

ไม่แสดงออก เงินสี่เหนียงทำหน้าที่ลำบากใจ "นายท่านรองตั้งใจจะแต่ง
แม่นางอุจรีจริงๆ ตอนนั้นของหมั้นเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว สุหยินผู้เฒ่า
เอาเพชรพลอยที่เก็บสะสมไว้หลายปีออกมาแล้วด้วยซ้ำ" นี่เป็นความจริง
เริ่มแรกที่เจรจาเรื่องการแต่งงานกับสกุลอุ สุหยินผู้เฒ่าตระเตรียมของขวัญ
พบหน้าไว้ให้สะใภ้คนเล็กแล้ว "หากไม่เพราะช่วงนั้นท่านแม่ทัพยุ่งเกินไป
คงแลกเปลี่ยนซะตาทำพิธีกันแล้ว ทางนี้เตรียมงานอย่างชะมัดเข้มข้น ทางนั้น
กลับขาดน้ำเย็นกลับมา...สุหยินผู้เฒ่าโมโหจนล้มป่วย" นางแสร้งถอนหายใจ
"ท่านก็รู้ว่าแม่ทัพเสียดุลยอยู่อย่างยิ่ง ทำให้สุหยินผู้เฒ่าโกรธขนาดนั้น
เขาไม่มีทางตกลงแล้วแน่ๆ"

เจ้สุหยินเองก็รู้นิสัยหัวแข็งเหมือนลาตัวของเส้นจงซึ่งจึงถอนใจ
ด้วยความเสียดาย

"สุหยินผู้เฒ่าหลงลืมอย่างหนัก พักหลังมานี้สติไม่ค่อยดีนัก จดจำ
เรื่องเหล่านี้ไม่ได้แล้ว" หลังส่งเจ้สุหยินกลับไป หยางเสวี่ยเหมยหันกลับไป
โน้มหน้าดูเงินสี่เหนียง "ในเมื่อนายท่านรองตั้งใจอยากแต่งกับแม่นางอุ
บัดนี้นางเองก็นึกเสียใจภายหลัง เจ้าลองถามความเห็นของนายท่านรอง
ดูอีกครั้งเถอะ" ชีวิตแต่งงานของตนเองไม่มีความสุข หยางเสวี่ยเหมย
จึงเข้าอกเข้าใจเป็นอย่างดี

แต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ในชีวิต ทางที่ดีต้องหาคนที่ใจตรงกัน ได้ยิน
เงินสี่เหนียงบอกว่าเส้นจงขึ้นตั้งใจอยากแต่งอุหย่าฟางเป็นภรรยา
นางก็เชื่อว่าเงินสี่เหนียงพูดความจริง ครั้นได้ยินแม่สามีของตนเอง
บอกว่าอุหย่าฟางก็อยากแต่งกับเส้นจงขึ้นเหมือนกัน สองฝ่ายรักชอบกัน
เรียกได้ว่าจิตใจตรงกัน ใจจริงนางจึงไม่อยากให้เงินสี่เหนียงพวาก

พวกเขาเช่นนี้

"เจ้านี่นะ..." เห็นนางพูดอย่างจริงจัง เงินสี่เหนียงส่ายหน้าอย่าง
 จนใจ "ข้าโกหกแม่สามีเจ้าต่างหาก" พอดคิดว่าพระชายาหนานจวินต้อง
 เป็นอาแท้ๆ ของหยางเสวี่ยเหมย เรื่องเจรจาตามท่านหญิงน้อย
 ข้าเร็วนางต้องรู้แน่ เงินสี่เหนียงดังเลครูหนึ่งก่อนจะเอ่ยปาก "คนที่
 นายท่านรองชอบอย่างแท้จริงคือบุตรสาวของอาเจ้าต่างหาก ท่านหญิงน้อย
 เชียงเอ๋อร์อย่างไรล่ะ" เงินสี่เหนียงเล่าให้นางฟัง "...เพราะเรื่องนี้ทำให้นาย
 ท่านรองต้องดื่มสุราซื้อความเมามาทุกวัน เรื่องแต่งงานกับสกุล
 เขาไม่มีทางตกลงแน่"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ข้าไม่รู้เรื่องเลย" หยางเสวี่ยเหมยบ่นกับตนเอง
 ฉับพลันนางงยหน้า "แล้วเมื่อครู่นี้เจ้ากลับพูดอย่างจริงจังถึงเพียงนั้น"
 นางไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าเงินสี่เหนียงที่สุภาพจริงใจเช่นนี้ เวลาโกหก
 หนึ่งตาจะไม่ขยับแม้แต่หน่อย แม้เมื่อครู่นี้จะตั้งใจปิดตา นางมองไม่เห็น
 แต่อาศัยแค่หูฟัง ด้วยท่าทีและน้ำเสียงของเงินสี่เหนียง ไม่ว่าจะใคร
 ก็ไม่เชื่อว่านางกำลังโกหก

"โลกใบนี้มีแต่พี่สาวเท่านั้นแหละที่ชื่อตรงเช่นนี้" ครั้นคิดว่านาง
 เป็นถึงบุตรสาวของภรรยาเอกในจวนโหว แต่กลับตกต่ำเช่นนี้ เงินสี่เหนียง
 น้ำเสียงชะงัก

หยางเสวี่ยเหมยสีหน้าหม่นลง บรรยายาคาศีดัดเล็กน้อย

เงินสี่เหนียงโบกมือไล่สาวใช้ออกไป "หากไม่กลับไป นับแต่นี้ไป
 เจ้าวางแผนอย่างไร" ถึงอย่างไรการอาศัยอยู่กับนางก็ไม่ใช่แผนการ
 ระยะยาว

หยางเสวี่ยเหมยก็ดริมฝีปากแน่นพลางส่ายหน้า
"เอาอย่างนี้..." เงินสี่เหนียงลองปรึกษา "รอให้ชวินเกอหายดีแล้ว
ข้ากับท่านแม่ทัพจะเป็นเจ้าภาพเชิญนายท่านสกุลเจิ้งมา เจ้าคุยกับเขาดี"
หยางเสวี่ยเหมยต้องกลับไปแน่ แต่จะกลับไปอย่างไรไม่ชัดเจนไม่ได้
ความตั้งใจของเงินสี่เหนียงคือให้นางถือโอกาสนี้ยื่นเงื่อนไขกับเจิ้งสง
สร้างข้อตกลงให้ชัดเจน อย่างน้อยต้องรับรองได้ว่ากลับไปแล้วพวกนาง
แม่ลูกจะไม่ต้องรองรับอารมณ์ของเขาอีก

"ไม่!" ขณะที่เงินสี่เหนียงคิดไว้อย่างดี คิดไม่ถึงว่าหยางเสวี่ยเหมย
จะส่ายหน้าอย่างเฉียบขาด "ข้ายื่นกรานไม่กลับไป!"

"พี่สาว..."

"อาโยว..." หยางเสวี่ยเหมยขัดคำพูดนาง "เขาเจตนาจะฆ่าชวินเกอ
ชวินเกอเห็นกับตาว่าเขาทุบตีข้าอย่างไร ต่ำทอข้าอย่างไร บีบคั้นพวกเรา
แม่ลูกอย่างไรบ้าง หากกลับไปชวินเกอต้องฝันร้ายทุกคืนแน่" นางมอง
เงินสี่เหนียงอย่างจริงจัง "เจ้ารู้หรือไม่ พอชวินเกอเห็นเขาก็สิ้นเทาไป
ทั้งตัว จวบจนตอนนี้ยังไม่ยอมเอ่ยปากเรียกเขาว่าบิดา"

แม้จะไม่มีเหตุการณ์เหล่านี้ แต่ถูกกักขังอยู่ในเรือนขมวสันต์สี่ปี
ที่นั่นคงจะเป็นฝันร้ายของชวินเกอกระมัง เงินสี่เหนียงคิดตามและ
เห็นด้วย นางถอนหายใจ "แล้วเจ้าวางแผนอย่างไร ดีร้ายอย่างไรพอสามี
ของเจ้าก็เป็นถึงพระสัสสุระของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน น้องสามีของเจ้า
เป็นประมุขหญิงของตำหนักฝ่ายใน ด้วยชาติตระกูลเช่นนี้ บ้านเดิม
ไม่มีทางยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ด้วยแน่" เป็นเพราะอยู่กับนาง หากเป็น
คนอื่น ด้วยหัวหน้าเกรงอำนาจของเจิ้งฮองเฮา หยางเสวี่ยเหมยคงถูกจวน

สกุลเจิ้งมัดตัวกลับไปแล้ว

"ข้ารู้ ข้ารู้..." หยางเสวี่ยเหมยพูดแล้วอยากร้องไห้ พอคิดถึงคำพูดของเงินสี่เหนียงจึงเก็บกลิ่นไว้และเงยหน้าอย่างเด็ดเดี่ยว "ข้าอยากเลี้ยงดูชวินเกอด้วยตนเอง!"

"เจ้า..." เงินสี่เหนียงตะลึงงัน

"อาโยว..." น้ำเสียงอ่อนหวานของหยางเสวี่ยเหมยสะท้อนความเย็นกราดเด็ดขาด "ข้าอยากเรียนวิชาแพทย์กับเจ้า อีกหน่อยอยู่ที่โรงพยาบาลชุนกับชวินเกอ" นางแสวงเอยด้วยน้ำเสียงหยอกเย้าอ่อนคลาย "ขอแค่หาเลี้ยงปากท้องได้ก็พอ"

จะทำแบบนั้นได้อย่างไร เงินสี่เหนียงกลับไม่รู้สึกผ่อนคลายเป็นไปด้วย หยางเสวี่ยเหมยไม่เหมือนนางในอดีตที่ครอบครัวทั้งหมดถูกสังหาร เป็นตระกูลใหญ่ที่ตกอับ ไม่ว่าจะซื้อเสียงหรือตำแหน่ง สำหรับนางในอดีตล้วนเป็นความพ้อฝัน แต่หยางเสวี่ยเหมยเป็นถึงบุตรธิดาของภรรยาเอกในจวนโหว เป็นพี่สะใภ้ของฮ่องเฮาพระองค์ปัจจุบัน! หากเรื่องนี้แพร่ออกไป...เงินสี่เหนียงส่ายหน้าโดยไม่รู้ตัว

หยางเสวี่ยเหมยเรียกนางอย่างสะเทือนใจ "อาโยว..."

เงินสี่เหนียงอ้าปากจะปฏิเสธ แต่เงยหน้าเห็นคางแหลมที่เกิดจากความผ่ายผอมของนางและใบหน้าอิดโรยแล้ว คำพูดพลันติดอยู่ในลำคอ

"ข้ารู้ว่าเรื่องนี้น่าตกใจเกินไป แต่ข้าไม่เหลือหนทางอื่นอีกแล้ว!" น้ำเสียงของหยางเสวี่ยเหมยเยียบเย็นเหมือนตกอยู่ในสถานการณ์อัปมงคล "ข้าอยากเหมือนอาโยวที่ยืนด้วยลำแข้งของตนเองได้ ไม่ต้องมีชีวิตรอยู่โดยพึ่งพาผู้อื่น!"

"เรื่องนี้ไม่ต้องรีบ โรคของซวินเกอไม่ใช่จะหายได้ปุบปับ พวกเรายังมีเวลา" เงินสี่เหนียงครุ่นคิดอย่างจริงจัง "รอให้โรคของซวินเกอหายดี หากเจ้ายังไม่เปลี่ยนความตั้งใจ พวกเราค่อยคุยกันใหม่" เงินสี่เหนียงพูดพลางลอบคิดในใจว่าหากโรคของเจ็งอวีซวินหายดีแล้ว นางยังยื่นกรานจะเรียนวิชาแพทย์ ตนจะไปหาไทเฮาให้ทรงออกหน้าเกลี้ยกล่อมเจ็งฮองเฮาดีหรือไม่

สำหรับหยางเสวี่ยเหมยแล้วขอเพียงเงินสี่เหนียงไม่ปฏิเสธก็พอ ด้วยรู้ว่าเงินสี่เหนียงใจอ่อนเพียงใด นางจึงโค้งมุมปาก เฝยรอยยิ้มจริงใจออกมา

เช้าวันถัดมา เงินสี่เหนียงไปโรงพยาบาลหุยซุนในซังจิง

สูหยินอันป้อโหวกกับพระชายาหนานจวินอ่องมาเยี่ยมหยางเสวี่ยเหมยด้วยกัน ตอนเงินสี่เหนียงกลับมาพวกนางกลับไปแล้ว หยางเสวี่ยเหมยมาหานางด้วยความตื่นเต็นยินดี "ข้าถามท่านอาแล้ว ตั้งแต่ได้รับแบบร่างกังหันน้ำและได้เห็นความสามารถของนายท่านรอง อาเขยของข้าก็นึกเสียใจตั้งนานแล้ว เพียงแต่กลัวจะเสียหน้า" นางมองเงินสี่เหนียง "ถึงอย่างไรพวกเราก็เป็นฝ่ายชาย อาโยวใจกว้างหน่อย ให้พระชายาจินอ่องไปเจรจาอีกครั้งเถอะ ขอเพียงให้หน้าอาเขยข้าอย่างเพียงพอ รับรองว่าต้องสำเร็จแน่" แม้ตนจะเป็นหลานสาวของพระชายาหนานจวินอ่อง แต่หยางเสวี่ยเหมยได้ถือตนเองเป็นคนของสกุลเส้นไปแล้วโดยไม่รู้ตัว

เงินสี่เหนียงยิ้มน้อยๆ แต่กลับใคร่ครวญอย่างจริงจัง นางหันไปสั่งสาวใช้ให้ตามเส้นจงขึ้นมา

"อีกหน่อยหากองค์ชายห้าขึ้นครองราชย์ อย่างน้อยเจ้าก็ต้องได้รับแต่งตั้งเป็นท่านโหว ครองคู่กับท่านหญิงน้อยก็ไม่นับว่าลดเกียรตินาง ข้าคิดว่าจะหาคนไปพุดดูอีกครั้ง แต่อยากถามความเห็นของเจ้าก่อน" เงินสี่เหนียงมองเขาอย่างจริงจัง "หากเจ้าเห็นด้วย งานแต่งงานครั้งนี้ สำเร็จลงเมื่อไร เจ้าก็ต้องละทิ้งปมในใจและปฏิบัติต่อนางอย่างดี แต่หากเจ้าไม่เห็นด้วยก็ล้มเลิกไปซะ"

ไปสู่ขออีกครั้ง? ตอนนั้นหนานจวินต้องปฏิเสธเด็ดขาดขนาดนั้น... ตอนนี้เขาจะยอมเปลี่ยนใจหรือ

หากถูกปฏิเสธอีกครั้ง... เส้นจิ้งจิ้นหน้าซีดเล็กน้อย ความรู้สึกเจ็บปวดร้าวร้าวเช่นนั้นแค่ครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว หากถูกปฏิเสธอีก เขาไม่รู้ว่าตนเองจะทนรับโหวหรือไม่

รออยู่นานก็ไม่ได้รับคำตอบ เงินสี่เหนียงถอนหายใจและค่อยๆ ลุกขึ้น

เห็นนางหมუნตัวซำๆ เส้นจิ้งจิ้นมองเงินสี่เหนียงเดินไปยังประตูห้องโถงอย่างไม่รีบ ดวงตาคู่โตที่เปี่ยมด้วยชีวิตชีวาของท่านหญิงน้อยท่าทางบึ้งบึ้งของอีกฝ่ายยามโมโหปรากฏขึ้นตรงหน้า จับพลัดเขาก้าวเท้าวิ่งไปที่ประตู "พี่สะใภ้!"

เงินสี่เหนียงหันกลับมา

"ขอบคุณในความปรารถนาดีของพี่สะใภ้ หากเรื่องนี้สำเร็จ ข้าต้องดีต่อนางแน่นอน!" เส้นจิ้งจิ้นมองเงินสี่เหนียงด้วยใบหน้าแดงเรื่อ

ต้องเจ็บอีกครั้งแล้วอย่างไร หลายคนล้วนบอกว่าร่างกายของพี่สะใภ้หมดทางรักษาแล้ว แต่นางไม่เคยท้อแท้ไม่เคยละความพยายาม

• ขอดเงินมอทกตา 7

ตนเองเป็นน้องชายของสามีนาง เป็นบุรุษสูงเจ็ดเชียะ* จะอ่อนแอขนาดนี้ได้อย่างไร! จะยอมแพ้เพียงเพราะอุปสรรคครั้งเดียวได้อย่างไร

การถูกปฏิเสธอีกครั้งอาจจะเจ็บปวด แต่หากชี้ขาดหนีปัญหาจนไม่ยอมไขว่คว้าสิ่งที่ต้องการ ไม่ลองดูอีกสักครั้ง เขาจะต้องเสียใจไปชั่วชีวิต!

เงินสี่อเหนียงไปหาพระชายาจินอ่องด้วยตนเองเพื่อให้อีกฝ่ายไปเจรจาอีกครั้ง

พระชายาจินอ่องล้งเลเล็กน้อย แต่พอคิดว่าฐานะของเงินจงซึ่งกับเงินสี่อเหนียงในวันนี้ไม่เหมือนวันวาน จึงตอบรับด้วยความยินดีและปากหน้าไปจวนหนานจวินอ่องอีกครั้ง นางกลับมาด้วยความดีใจภายในบ่ายวันนั้น

"ด้วยเห็นแก่ความจริงใจของเจ้า พระชายาหนานจวินอ่องจึงบอกว่าให้ลองเทียบดวงชะตาดูก่อน หากสอดคล้องกันก็หมั้นหมายไว้ เพียงแต่พวกเรามีบุตรสาวคนเดียว ทั้งยังต้องแต่งไปไกลขนาดนั้น จึงตัดใจไม่ได้ กำหนดแต่งงานต้องรออีกสองปี"

กำหนดแต่งงานต้องรออีกสองปี?

นี่เป็นเพียงเงื่อนไขที่หนานจวินอ่องใช้หาทางลงให้กับข้ออ้างในครั้งแรกของตนเองเท่านั้น ผู้ชายคนนี้รักหน้าตาไม่ธรรมดาเลย เงินสี่อเหนียงนี้ขันไม่ยอมยกมือสาเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้

หากเป็นเมื่อชาติก่อน อายุอย่างเงินจงซิ่นยังเป็นนักศึกษา

* บุรุษสูงเจ็ดเชียะ เป็นสำนวน หมายถึงผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่กำยำ คล้ายสำนวน 'ผู้ชายอกสามศอก' ของไทย

มหาวิทยาลัยอยู่ด้วยซ้ำ รออีกสามถึงห้าปีค่อยแต่งงานยังว่าเร็วเกินไป
หากได้กอดคนงาม อย่างว่าแต่สองปีเลย สิบปีเขาก็คงยินดีรอ

ขณะที่เส้นจางขึ้นอ้อมเขินเขินอยู่กลางถามพวกเขาว่าอยากได้อะไรอย่างว่าเรียง เส้นจางซึ่งกลับไม่พอใจมาก ครั้งก่อนหนานจวินอ่องปฏิเสธการสู่ขออย่างไร้เยื่อใย ทำให้จวนแม่ทัพของเขาขุนวายุโกลาหลครั้งนี้เขาก็ต้องมานึกเสียใจอีกที่ตนอุตส่าห์ให้หน้าถึงเพียงนี้แล้วอีกฝ่ายยังจะซักซ้าเรื่องมาก มีเรื่องง่ายตายขนาดนั้นเสียทีไหนกัน สองวันมานี้มีคนมาเจรจาเรื่องการแต่งงานกับเส้นจางขึ้นมากมายจนธรณีประตูจวนแม่ทัพถูกย่ำแทบพัง! หญิงแบบที่น้องชายเขาต้องการจะหาไม่ได้เลยหรือหรือจางจวินชวนคอยบนต้นไม้ต้นเดียว*

เส้นจางซึ่งในใจขุนเคื่อง จินใจที่ภรรยารักปากผู้อื่นไปแล้ว เขาไม่อาจกลับคำได้ แต่เขาก็ยื่นกรานไม่ตกลงให้รออีกสองปีเช่นกัน

"น้องรองอายุไม่น้อยแล้ว หากรออีกสองปีคนที่อายุเท่ากับเขาก็เป็นปู่คนแล้ว!" เส้นจางซึ่งพูดเสียงกระแทกกระทั้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เป็นปู่คน? เงินสี่เหนียงกะพริบตา เขากล่าวเกินจริงไปหรือไม่ ด้วยรู้ว่าเพราะรักหน้าตา เส้นจางซึ่งต้องไม่ยอมให้นางไปเจรจาสู่ขอท่านหญิงน้อยอีกแน่ นางจึงปรึกษากับเส้นจางขึ้นโดยไม่ผ่านเขาแอบเปลี่ยนข่าวสารให้กลายเป็นข่าวสนุก คิดไม่ถึงว่าแม้เส้นจางซึ่งจะตกลงอย่างไม่เต็มใจ แต่กลับคัดค้านเรื่องที่ให้รอไปอีกสองปีอย่างรุนแรง เงินสี่เหนียงอดนึกเสียใจไม่ได้ที่ตนเองตกปากรับคำเร็วเกินไป "น้องรองชอบท่านหญิงน้อย ไม่สนใจหรอกที่จะต้องรออีกสองปี" นางพยายาม

* มาจากสำนวน 'อย่าชวนคอยบนต้นไม้ต้นเดียว' หมายถึงไม่ควรยึดติดกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือวิธีใดวิธีหนึ่งมากเกินไปโดยไม่รู้จักปล่อยวาง ไม่รู้จักพลิกแพลง

โน้มน้าวเขา

"เรื่องพวกนี้เจ้าไม่ต้องห่วง ข้าจะไปพูดกับเขาเอง!" เดินจงซึ่งพูดอย่างเฉียบขาด "การแต่งงานครั้งนี้หากเขาตกลงก็กำหนดวันทันที หากไม่ตกลงก็ยกเลิกซะ!"

"หากท่านแม่ทัพไม่เห็นด้วย ข้าให้แม่สื่อไปเจรจาก็ได้" เงินสื่อเหนียงรีบยิ้มและขวางเขาไว้

น่าขัน ชื่นให้เขาออกหน้าจริงยังไม่รู้ว่าการแต่งงานครั้งนี้จะถูกก่อกวนจนพังพินาศอย่างไร

ด้วยรู้ว่าครอบครัวหนานจวินต้องจะเดินทางออกจากเมืองหลวงแล้ว เข้าตรู่วันถัดมาเงินสื่อเหนียงจึงไปพบพระชายาจวินต้อง ทางนั้นตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว "หนานจวินต้องยื่นกรานว่าต้องรอสองปี!" พระชายาจวินต้องมองเงินสื่อเหนียงพลางบ่นไม่หยุด "เพื่องานแต่งงานของน้องชายสามีเจ้า ข้าวิ่งไปมาจนขาแทบหัก"

"ท่านวางใจ รอให้งานแต่งสำเร็จลงเมื่อไร ข้าต้องให้น้องรองส่งหิ้วหมูไปให้ท่านด้วยตนเองแน่!" เงินสื่อเหนียงยิ้มหยอกเย้า ในใจกลับลอบครุ่นคิดทั้งสองฝ่ายล้วนไม่ยอมถอย เรื่องนี้จะจัดการอย่างไรดี

ครั้นได้ยินว่าการแต่งงานมีอุปสรรค เดินจงชื่นจึงไปหาเสิ่นจงซึ่งด้วยตนเอง "ข้าขอบนาง รออีกสองปีก็ไม่เป็นไร พี่ใหญ่มีเหวินเกออยู่เกอแล้วไม่จำเป็นต้องให้ข้ามีทายาทสืบสกุลอีก" ตอนแรกที่บังคับเขาแต่งงานเพราะสูลุหยินผู้เฒ่าอยากมีหลาน เงินสื่อเหนียงร่างกายไม่แข็งแรง

เขาถึงได้จำใจตกลง เส้นจิงชินไม่เข้าใจเลย ตอนนี้อยากก็มีแล้ว สุหยิน
ผู้เฒ่าไม่บีบบังคับแล้ว เหตุใดพี่ใหญ่จะต้องร้อนใจขนาดนี้ด้วย

เส้นจิงซึ่งโบหน้าดำคล้ำ

เส้นจิงชินมองเขาอย่างดีอึ้ง "หากพี่ใหญ่ยื่นกรานไม่ตกลง ข้าจะ
ไม่แต่งงานตลอดชีวิต!"

เส้นจิงซึ่งทูปกำปั้นลงบนโต๊ะ

เส้นจิงชินตัวสั่นสะท้าน แต่กลับจ้องตาพี่ชายอย่างไม่ยอมแพ้

เส้นจิงซึ่งสุดท้ายใจลึกหลายครั้งกว่าจะขมตนเองไม่ให้มอบหมัด

ให้อีกฝ่ายสักสองที่ได้ "เจ้านั่งลง" เขาพูดด้วยความอดทน

"พี่ใหญ่..." เส้นจิงชินมีท่าที่อ่อนลง

"ข้ามีเจ้าเป็นน้องชายเพียงคนเดียว ตามใจเจ้ามาตั้งแต่เด็ก"

เส้นจิงซึ่งน้ำเสียงหนักอึ้ง พูดด้วยความหวังดี "ไม่ยอมให้เจ้าต้องลำบาก
แม้แต่หน่อย"

เรื่องนี้เขารู้...เส้นจิงชินก้มหน้า พี่ใหญ่ของเขาคนนี้อย่างนอก
อารมณ์ร้าย ทว่าตั้งแต่เล็กจนโต ไม่ว่าเรื่องใดขอเพียงเขาพูดมาหนึ่งคำ
ว่าชอบ พี่ใหญ่จะทำให้โดยไม่ลังเล เพียงแต่เรื่องการแต่งงานที่จะส่งผล
ชีวิตนี้ไม่เหมือนเรื่องอื่นๆ หากไม่ได้แต่งงานหญิงน้อย เขายินดี
อยู่อย่างโดดเดี่ยวไปชั่วชีวิต หากพี่ใหญ่หวังดีกับเขาจริงก็ไม่ควรทูล
เช่นนี้!

"ท่านหญิงน้อยกับเจ้าต่างก็อายุไม่น้อยแล้ว เหตุใดยังต้องยื้อเวลา
ไปอีกสองปี" เห็นเส้นจิงชินงงหน้า เขาพลันเปลี่ยนเรื่อง "ไม่คิดเพื่อข้า
เจ้าก็คิดเพื่อพี่สะใภ้ของเจ้าบ้าง นางไม่แข็งแรง โรงพยาบาลหุขุขุ่นข้างนอก

ก็สร้าง ความกังวลใจให้ นางมากพอแล้ว กลับมาบ้านยังมี ธุระในบ้าน อีกมากมายต้องจัดการ...” เขามองน้องชาย “ที่ไม่ตกลงให้เจ้ารออีกสองปี ข้าไม่ได้จะคิดค้านการแต่งงานระหว่างเจ้ากับท่านหญิงน้อย แค่อายากให้ เจ้าแต่งงานเร็วหน่อยเท่านั้น และให้น้องสะใภ้มารับอำนาจจัดการเรื่อง ต่างๆ ในจวนไป พี่สะใภ้ของเจ้าจะได้ทุ่มเทแรงใจให้กับโรงพยาบาล หุยซุน อย่างเต็มที่” น้ำเสียงหนักแน่น ยืนกราน “ไม่ว่าเจ้าจะคิดอย่างไร เาเป็นว่าเรื่องนี้ข้าไม่ยอมให้เจ้ารออีกสองปีแน่! หากเจ้ายืนกราน จะแต่งกับท่านหญิงน้อยก็ได้ แต่งภรรยาที่มีฐานะเท่าเทียมกันมาช่วย พี่สะใภ้เจ้าดูแลบ้านก่อน แล้วอีกสองปีค่อยแต่งงานเข้ามา!”

“พี่ใหญ่!” เสียงจิ้งจอกร้องเสียงดัง
เสียงจิ้งจอกหน้าบึ้งตึงไม่พูดจา ในห้องเจียบผิตปกติ
“ข้าจะไปพูดกับนางเอง!” เสียงจิ้งจอกพรวดทันใด

อีกด้านหนานจวินอ่องกำลังถกเถียงกับพระชายาเช่นกัน

“ผู้อื่นหาแม่สื่อมาเจรจาอีกครั้ง ตั้งใจจะสู้ขอเซียงเอ๋อร์ ให้ทั้งหน้า และความจริงใจถึงเพียงนี้แล้ว ท่านยังจะทูลอะไรอีก ดิงตันจะยื้อเวลา ไปอีกสองปี!” พระชายาบนยี่ดยาว “ปีนี้เซียงเอ๋อร์อายุสิบหกแล้ว หาก เป็นบุตรสาวตระกูลต่างๆ ไปก็ออกเรือนแล้ว” อายุเท่านั้นยังว่าเด็ก ใครจะเชื่อ

“พอที!” ก็แค่รู้สึกเสียหน้าเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าเสียงจิ้งจอกจะดิงตันเรื่อง กำหนดแต่งงานกับเขาขนาดนี้ ในใจของหนานจวินอ่องกำลังหงุดหงิด เขาตบโต๊ะดังปัง “ก่อนหน้านี้บอกไปแล้วว่าพวกเราอาศัยลูกสาว บัดนี้ กลับจะรีบร้อนแต่งออกไป เช่นนี้ผู้อื่นไม่ครหาว่าเราเห็นอีกฝ่ายมีอำนาจ

คิดจะขายลูกสาวแลกเกียรติยศหรือ!"

"แล้วท่านไม่ได้ขายลูกสาวหรือ!" พระชายามีโทสะ "หากผู้อื่นไม่ได้เป็นบิดามารดาบุญธรรมขององค์ชายห้า ท่านจะตกลงอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้หรือ!"

"ได้ เช่นนั้นพวกเราไม่อาจเอื้อมการแต่งงานครั้งนี้!" พอถูกพูดแทงใจดำ หนานจวินอ่องเขินอายจนกลายเป็นโกรธ "เขารอไม่ได้ พวกเราก็ไม่ยอมยกลูกสาวให้เหมือนกัน!"

พระชายาหน้าซีดเผือด

ท่านหญิงน้อยพุ่งเข้ามาจากข้างนอกด้วยความโมโห "บิดามารดา!" นางซึ่งตามองหนานจวินอ่องกับพระชายา "ในเมื่อพวกท่านอยากเก็บลูกไว้ที่บ้านถึงเพียงนี้ ลูกจะไม่แต่งงานกับใครอีกชั่วชีวิต!" พูดจบนางก็ร้องไห้โฮวิ่งออกไป

"เซียงเออร์!" พระชายาคว่าตัวบุตรสาวไว้ "เกิดอะไรขึ้นกันแน่"

ท่านหญิงน้อยโผล่เข้ามาสู่อ้อมอกของพระชายาพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น "เขาบอกว่าแม่ทัพเส้นยืนกรานไม่ยอมรอกอีกสองปี หากข้ามีความจริงใจที่จะแต่งงานจริงๆ ก็แต่งงานที่ หาไม่เขาจะไม่แต่งงานอีกชั่วชีวิต!"

ครั้นเห็นว่าขณะที่ทางนี้เจรจาเรื่องการแต่งงาน บุตรสาวกลับลอบไปพบเส้นจิงซิ่น หนานจวินอ่องโกรธจนตัวสั่น "การแต่งงานครั้งนี้ข้าไม่เห็นด้วย เจ้าล้มเลิกความคิดเสียเถอะ!"

เสียงร้องไห้ของท่านหญิงน้อยหยุดชะงักทันที เงยหน้ามองบิดาที่โมโหจัดอย่างตกตะลึง

"บุตรสาวข้าหนานจวินอ่องไม่มีทางถูกบังคับให้แต่งงานเช่นนี้"

หนานจวินอ่องมองหน้านางพลางเอ่ยเสียงขุ่น

ท่านหญิงน้อยหน้าอกสะท้อนขึ้นลง เห็นท่าที่ยืนกรานของบิดาแล้ว นางย่ำเท้าแรงๆ "ลูกเป็นคนของเขาแล้ว หากบิดาไม่ตกลง ลูกก็ไม่มีน้ำ จะอยู่อีกต่อไป!" ความสุขของตนเองต้องไขว่คว้าด้วยตนเอง นางไม่โง่ ถึงขั้นปล่อยให้บิดาเป็นผู้ตัดสินใจอย่างหรรอก

สิ้นเสียงนาง เสียงทุกเสียงพลันเงียบกริบ

ครั้นเห็นบิดากำลังจะหมดความอดทน ท่านหญิงน้อยวิ่งรี่ออกไปทันที "แข็งข้อ เจ้าแข็งข้อแล้ว!" หนานจวินอ่องใช้กำปั้นทุบตีระจนกลายเป็น หลุม

การแต่งงานถูกเลื่อนออกไป แต่โรงพยาบาลหุยซุนในเมืองซังจิง กลับทำพิธีเปิดตามกำหนด

พิธีฉลองยิ่งใหญ่กว่าที่เงินสี่เหนียงคิดเอาไว้ ฝ่ายบาทजूมือเจิ้งสองเฮา มาตัดผ้าแพรให้นางด้วยตนเอง เหล่าขุนนางยิ่งกระตือรือร้น เกรงว่าฝ่ายบาทजू จะจำไม่ได้ว่าตนก็มาด้วย

เดิมทีเพื่อเปิดตัวโรงพยาบาลหุยซุนในซังจิงอย่างเอิกเกริก ก่อนเปิดกิจการเงินสี่เหนียงให้เหล่าผู้ช่วยหมอมอเอา 'คำโฆษณา' ที่นางเขียน ไปป่าวประกาศทั่วทุกตรอกซอกซอยอยู่เกือบครึ่งเดือน ทำให้ทุกบ้าน ต่างรู้กันหมด ประกอบกับฮ่องเต้เสด็จมาตัดผ้าแพรเปิดโรงพยาบาลด้วยตนเอง พิธีเปิดจึงครึกครื้นยิ่งกว่าพิธีสถาปนาเจิ้งสองเฮาเสียอีก

ท่ามกลางเสียงประทัดดังสนั่น ฉู่ฉี จงหลิน หลูจวิน และคนอื่นๆ ต่างสวมชุดใหม่ ยืนต้อนรับแขกที่หลั่งไหลมาไม่ขาดสายอยู่หน้าประตู

แทนเงินสดเหนียง

เวินเฮ้อจากโรงยาคำเหรินนำลูกน้องสี่คนนั่งจับบันที่กรายการของขัวญอยู่ในห้องโถงหลักอย่างชะม้กเขม้น บ่าวที่นำของขัวญมาลงทะเบียนแทนนายเข้าแถวยาวออกไปหนึ่งลี้ กระเช้าดอกไม้และของขัวญแสดงความยินดีถูกวางเรียงรายยาวไปถึงโถงด้านหลัง ธงประดับหลากสีถูกแขวนเต็มผนัง

"ตอนนี้อาโยวู้หรือยังว่าเหตุใดฝ่าบาทจึงทรงยื่นกรานให้เจ้าเปิดกิจการตอนนี้" สุธินผู้เฒ่าเชี่ยวชาญเคียงข้างเงินสดเหนียงอยู่บนชั้นสองพลางยิ้มมองความยิ่งใหญ่เอิกเกริกที่หน้าประตูชั้นหนึ่ง "พระองค์ทรงรู้ว่าเจ้ายากจน จึงช่วยเจ้าปล้นเงินจากเหล่าขุนนาง"

หลังจากพาเจ้สองเฮามาตัดผ้าแพรเปิดงาน ฮ่องเต้ก็โยนของแดงให้นางท่ามกลางเสียงร้องตะโกนของชั้นที่ ดั่งนั้นเหล่าขุนนางที่มาร่วมงานจึงเอาอย่างบ้าง

เงินสดเหนียงยิ้มน้อยๆ เพื่อโรงพยาบาลแห่งนี้ของนาง ฝ่าบาททรงทุ่มเทแรงใจมากจริงๆ

เวลาพลบค่ำ เวินเฮ้อถือรายการของขัวญปีกหนามาหาเงินสดเหนียงอย่างตื่นเต้นยินดี "ไม่นับของขัวญ เฉพาะเงินแสดงความยินดี สุธินก็ได้รับมาถึงสองแสนตำลึงแล้วขอรับ" คิ้วตาเขาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม "คราวนี้แม้แต่เงินแปดหมื่นตำลึงที่ติดองค์หญิงฉางหนิงอยู่ก็ใช้คืนได้ทั้งหมดแล้ว"

"นางไม่ร้อนเงิน" เงินสดเหนียงส่ายหน้าพลางกล่าวตอบ "นำเงินก้อนนี้ไปฝากที่ร้านเตอเซ็งซางทำเป็นกองทุนให้ชาวบ้านที่ไม่มีเงิน

มารักษาโรคดีกว่า" นางขบคิด "แล้วให้อวีซึ่งสั่งช่างมาทำแผ่นป้าย สลักชื่อของทุกคนในรายการของขวัญลงไปและตั้งไว้หน้าประตูโรงพยาบาล ชาวบ้านที่ได้รับผลประโยชน์จะได้จดจำพวกเขาไว้"

เงินเฮ้อตาเป็นประกาย "หากทำเช่นนี้ เหล่าขุนนางได้ทั้งหน้าได้ทั้ง ผลประโยชน์ ย่อมไม่รู้สีกดบแค้นใจที่ถูกฝ่าบาทบังคับให้ควักเงินอีก โกรธก็แต่ตนเองควักน้อยไป ทำให้ชื่อไม่ได้อยู่ด้านหน้าสุด!" เพียงแต่ว่า... เขายิ้มมองเงินสี่เหนียง "ไม่รู้ว่าคุณองค์หญิงฉางหนิงรู้ว่าพวกเรา มีเงินแล้วไม่คืนจะโมโหจนกระอักเลือดหรือไม่" คบหาสมาคมกันมานาน เงินเฮ้อตระหนักดีว่าคุณองค์หญิงฉางหนิงมีนิสัยประหลาดพิสดารเพียงใด

เงินสี่เหนียงยิ้มบางๆ "สัญญาคืนเงินที่ทำกับนางได้รับความคุ้มครอง จากกฎหมายดำใจ หากนางไม่ยอมสามารถฟ้องศาลได้" กับองค์หญิง ผู้มีนิสัยประหลาดเอาแต่ใจและมักจะคอยหาเรื่องนางอยู่เสมอ เงินสี่เหนียง ไม่มีความรู้สึกดีต่ออีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย

องค์หญิงฉางหนิงกำลังมองธงประดับแต่ละผืนในห้องโถงหลัก อย่างตะลึงลาน "นางช่วยเหลือผู้คนไว้มากมายถึงเพียงนี้จริงๆ หรือ" น้ำเสียงเจือแววไม่ยากเชื่อ

"เพคะ" ผู้ช่วยเหลือที่ยืนอยู่ข้างผนังและทำหน้าที่แนะนำประวัติ โดยรวมของโรงพยาบาลผิงกัศรีระ "ของที่ขุนนางส่วนใหญ่นำมาให้คือ กระเช้าดอกไม้และเงินแสดงความยินดี ส่วนธงประดับพวกนี้ส่วนมาก เป็นของขวัญจากคนป่วยที่เส้นฐยหินเคยช่วยไว้ องค์หญิงดูนี่สิเพคะ" นางชี้ธงประดับผืนหนึ่งตรงหน้า "อวีเหลียงเคยเป็นเพื่อนบ้านสมัยที่

เส้นฐุหยินอาศัยอยู่ในเมืองอู่ถง ตอนนั้นลูกชายเขามีเมล็ดถั่วลิสงติดอยู่ในหลอดลม ไม่มีลมหายใจแล้ว แต่ฐุหยินก็ยังช่วยเหลือจนรอดชีวิตมาได้..." นางเล่าเรื่องที่เงินสี่อเหนียงช่วยชีวิตโก้วจือให้ฟังและชี้ขี้งประดับอีกผืน "หมาซุ่นผู้นี้ก็เป็นชาวเมืองอู่ถง ตกลงมาจากหลังคาและถูกกิ่งไม้เกี่ยวจนท้องแตก..." ผู้ช่วยหมอลำเรื่องราวของเจ้าของธงแต่ละผืนให้นางฟังอย่างนอบน้อม

องค์หญิงฉางหนิงมีสีหน้าจริงจังมากขึ้นทุกที "วิชาแพทย์ของนางสูงส่งถึงเพียงนั้นจริงๆ หรือ"

ผู้ช่วยหมอลำหวัระเบาๆ "ที่ไกลตัวไม่เอ่ยถึง โรคขององค์หญิงแปดกับองค์ชายห้าหมอลวงต่างจนปัญญาแล้ว มิใช่ฐุหยินของเราช่วยไว้หรือเพคะ" นางพูดต่อ "องค์หญิงไม่รู้ แม้แต่คุณชายน้อยในจวนสกุลเจิ้งที่ถูกใส่ความเป็นปีศาจ บัดนี้แผ่นหลังก็เริ่มมีผิวใหม่เกิดขึ้นแล้ว"

องค์หญิงฉางหนิงตัวสั่นสะท้าน "จริงหรือ!"

ผู้ช่วยหมอลำกตือระ "ท่านลองไปถามนายหญิงใหญ่สกุลเจิ้งดูสิเพคะ นางเป็นคนพูดเอง"

"นางรักษาได้แม้กระทั่งปีศาจจริงๆ หรือ" องค์หญิงฉางหนิงมองผู้ช่วยหมอลำอย่างตงตะลึงพริ้งเฟริด

ผู้ช่วยหมอลำเกือบจะกัดลิ้นตนเอง อึกอักอยู่นานจึงตอบว่า "เส้นฐุหยินบอกว่าคุณชายน้อยในจวนสกุลเจิ้งเป็นโรคผิวหนังที่พบเห็นได้น้อยชนิดหนึ่ง ไม่ใช่ปีศาจเพคะ"

"นางบอกว่าไม่ใช่ก็คือไม่ใช่หรือ!" เสียงร้องแหลมขององค์หญิงฉางหนิงดังดูดหลายคนให้หันมามอง

ผู้ช่วยหมอตกใจจนไม่กล้าเอ่ยวาจาได้อีก
ด้วยตระหนักถึงปมในใจขององค์หญิงของตน ใล่ວິນตกใจจนหน้าซีด
"ออกมาทั้งวันแล้ว องค์หญิงเสด็จกลับเถอะเพคะ"

"นางรักษาได้แม้กระทั่งปีศาจจริงๆ หรือ! รักษาได้ทุกโรคจริงๆ หรือ!"
ดวงตาขององค์หญิงฉางหนิงฉายแววตื้นตันอย่างไม่ค่อยได้เห็น เสียงดัง
ขึ้นอีกแปดส่วน

ครั้นเห็นกลุ่มคนล้อมวงเข้ามา ผู้ช่วยหมอดอยไปก้าวหนึ่ง
นางซักถามเรื่องพวกนี้ทำไม ด้วยถูกเสียงร้องแหลมขององค์หญิง
ฉางหนิงดึงดูด หมอหลงหลี่ที่มองธงประดับบนผนังด้วยความอิจฉา
มาตลอดจึงหันกลับมา เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงสองเธากับสายเลือดของ
องค์ชายห้า เรื่องของคุณชายน้อยจวนสกุลเจิ้งได้ข้อสรุปตั้งนานแล้ว
เหตุใดนางยังไม่ยอมเลิกกรา คิดจะพลิกสถานการณ์ให้เต๋อเพยหรือไร
ไหนว่าในตำหนักในนางกับเจิ้งสองเฮาส์สนิทสนมกันมากที่สุดมิใช่หรือ

เนื่องจากตรวจรักษาโรคให้องค์ชายและพระสนมชายาบ่อยๆ
หมอหลงหลี่ผู้ตระหนักในความสัมพันธ์อันสลับซับซ้อนของฝ่ายใน
เป็นอย่างดีจึงนิ่วหน้า หรือว่า... เขาพลันคิดถึงความลับในตำหนักในที่
ไม่ค่อยมีคนรู้ จะเหมือนอย่างเจิ้งอวี๋ซวินหรือไม่ นางเลี้ยงปีศาจสามเศียร
หกกรนั้นไว้ในเรือนด้านหลัง

บัดนี้เห็นตัวอย่างจากเจิ้งอวี๋ซวินแล้ว...นางบังเกิดความคิดอยากให้
เงินสี่อเหนียงรักษา เปลี่ยนเขาให้กลายเป็นคน พอคิดเช่นนั้น หมอหลงหลี่
หัวใจเต้นรัว

"เรื่องนี้ยังต้องถามอีกหรือ" เขายิ้มพลางพูดต่อคำพูดขององค์หญิง

ฉางหนึ่ง "ตั้งแต่เสียนฮูหยินเป็นหมอมมา ยังไม่เคยได้ยินว่านางรักษาใคร ไม่ได้มาก่อน" เห็นองค์หญิงฉางหนึ่งมองมาจึงพูดว่า "แม้แต่ปีศาจ ยังถูกนางเปลี่ยนเป็นคนได้!" เขาจึงใจแน่นย้ำคำว่า 'เปลี่ยนเป็นคน' จากนั้น ทำหน้าเลื่อมใส "นางต้องรักษาได้ทุกโรคแน่นอน ท่านไม่เคยได้ยินคำพูด ติดปากตามท้องถนนหรือ มีความลำบาก มีโรคประหลาดให้ไปหา หมอเทวดาเขียนที่หุ่ยซุน..." เขามององค์หญิงฉางหนึ่งอย่างแฝงความนัย "หากองค์หญิงมีเรื่องลำบากอะไร ไปหานางต้องไม่ผิดหวังแน่นอน พะยะคะ"

"ไปหานางมีประโยชน์จริงๆ หรือ" องค์หญิงฉางหนึ่งซักอย่างคาดคั้น

"คุณชายน้อยของจวนสกุลเจิ้งมิใช่ตัวอย่างที่ชัดเจนหรือหรือ พะยะคะ" หมอหลวงหลี่ถาม "หากมีความลำบาก ไปหานางต้องไม่ ผิดหวังแน่!"

ครั้นเห็นองค์หญิงฉางหนึ่งหัวน้ไหว ใจอวิตกใจรีบตั้งผู้เป็นนาย "รถม้ามาถึงแล้ว องค์หญิงรีบเสด็จเถอะเพคะ"

หมอหลวงหลี่ค่อยๆ หันกลับไปมองรถม้าขององค์หญิงฉางหนึ่ง ที่หายลับไป รอยยิ้มแข็งค้างอยู่บนใบหน้า เป็นหมอเทวดาที่รักษาได้ สารพัดโรคใช่หรือไม่ พุดสิ พุดเข้าไป พุดให้เต็มที

บอกว่าเจิ้งอวีซวินไม่ใช่ปีศาจ ถึงจะอัปลักษณ์อย่างไรก็ยังมี รูปร่างเหมือนคน แต่คนผู้นั้นขององค์หญิงฉางหนึ่งมีสามเศียรหกกร! มีหัวตั้งหลายหัวเช่นนั้น ใครยังกล้าบอกว่าเขาไม่ใช่ปีศาจอีก ต่อให้ นางเงินสื่อเหนียงจะเก่งกาจเพียงใด สามารถตัดหัวทิ้งไปสองหัว เปลี่ยนเขาให้กลายเป็นคนได้หรือ ในอดีตหมอต้าแยและหมอหลวง

ที่ทำให้ตลอดในห้องคหบดีหญิงนางหนึ่งล้วนถูกปิดปากทั้งหมด!

ครั้งนี้ไม่เหมือนกรณีของเจิ้งอวีซวิน หากเรื่องที่องค์หญิงนางหนึ่งให้กำเนิดปีศาจถูกเปิดเผยออกมา แม้แต่ไทเฮาที่เฝ้าดูนาง...เมื่อนางล่วงรู้ความลับอันยิ่งใหญ่แล้ว ดูซิว่าฝ่าบาทกับไทเฮายังจะปกป้องนางอีกหรือไม่ หมอหลวงหลี่คลีเยี่ยมเยียบเย็นอันตราย

หลังพิธีเปิดโรงพยาบาลหุยซุน หนานจวินต้องสามีกรรยาที่เดิมทีจะออกเดินทางทันทีที่ต้องอยู่เมืองซังจิงต่อเพราะเรื่องการแต่งงานของบุตรสาว

ด้วยรู้นิสัยเจ้าเล่ห์เพทุบายของบุตรสาว พระชายาหนานจวินต้องยังนึกสงสัยว่าเรื่องที่นางบอกว่าเสียความบริสุทธิ์ให้เสินจิงซิ่นแล้วเป็นความจริงหรือไม่ แต่เรื่องนี้ใครก็ยืนยันแน่นอนไม่ได้ เพื่อชื่อเสียงของบุตรสาว หนานจวินต้องจึงไม่กล้าปฏิเสธงานแต่งงานครั้งนี้อย่างเด็ดขาดอีก

ในงานฉลองพิธีเปิดโรงพยาบาลหุยซุนในซังจิง เหล่าขุนนางในราชสำนักต่างถกถึงการแต่งงานของเสินจิงซิ่น หมายตาแม้กระทั่งสาวใช้รุ่นใหญ่ของเงินสี่เหนียง แย่งชิงกันเพื่อจะเกี่ยวดองกับสกุลเสิน ทำให้หนานจวินต้องร้อนใจเหมือนนั่งอยู่บนพรมตะปู รอคอยสองวันไม่เห็นจวนแม่ทัพมีการเคลื่อนไหวใดๆ หนานจวินต้องนั่งเฉยไม่ไหวอีกต่อไป เร่งเร้าให้พระชายาใช้การไปเยี่ยมเยียนหยางเสวียเหมยเป็นข้ออ้างเพื่อไปสืบข่าวที่จวนแม่ทัพ

ส่วนเงินสี่เหนียงเห็นสามจิตของเสินจิงซิ่นเหมือนหายไปสองจิตครึ่ง

วันๆ จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เพียงไม่กี่วันใบหน้าก็ผอมชুব ในใจ
อดสงสัยไม่ได้ จึงใคร่ครวญว่าหรือจะอาศัยช่วงที่หนานจวินต้องยังไม่
เดินทาง บากหน้าไปเจรจาเรื่องนี้อีกครั้งที่บ้านพวกเขา ครั้นเห็นพระชายา
หนานจวินต้องมาด้วยตนเอง นางจึงเป็นฝ่ายเอ่ยว่า "ท่านก็รู้ว่าสกุลเสียน
ทายาทไม่เยอะ หลายปีมานี้ท่านแม่ทัพมีบุตรยาก ร่างกายข้าเองก็เป็น
เช่นนี้" นางมองพระชายาหนานจวินต้องด้วยความจริงใจ "น้องรองอายุ
ไม่น้อยแล้ว ท่านแม่ทัพพร้อมใจอยากให้เขาสืบสร้างครอบครัว จะได้แผ่
กิ่งก้านสาขาให้สกุลเสียน"

เดิมที่มาด้วยเรื่องนี้อยู่แล้ว โอกาสอันดีเช่นนี้ พระชายาหนานจวินต้อง
ไหนเลยจะกล้าจใจบายเบี่ยงอีก "ล้วนเป็นเพราะท่านต้องมีบุตรสาวอยู่แค่
คนเดียวจึงตัดใจไม่ได้" นางพูดต่อ "เสียนฮูหยินพูดมาก็ถูก นายท่านรอง
อายุไม่น้อยแล้วจริงๆ..." นางทำท่าครุ่นคิดเล็กน้อย "จะกำหนดเป็นเดือนสิบ
ดีหรือไม่"

เดือนสิบ? ตอนนี่เพิ่งเดือนสาม ยังอีกตั้งครึ่งปีกว่า...

พอคิดว่าเสียนจงซึ่งอยากให้เสียนจงขึ้นแต่งงานทันที เงินสี่เหนียง
ม้วนหัวคิว

พระชายาหนานจวินต้องรีบอธิบาย "จากซีหนานเดินทางมาซึ่งจึง
ไปกลับต้องใช้เวลาสองสามเดือน ยังต้องเตรียมสินเจ้าสาวอีก กำหนดวัน
ตอนนี้ ถึงเดือนสิบยังว่าถูกละหุเกินไปเลย"

คิดดูแล้วก็ใช่ ถึงอย่างไรก็เป็นถึงท่านหญิงน้อย ไม่เหมือนบุตรสาว
ตระกูลทั่วไป งานแต่งงานจะรีบง่ายธรรมดาเกินไปไม่ได้...

คืนนั้นเสียนจงซึ่งฟังวาจาโน้มน้าวของเงินสี่เหนียงแล้วจึงไม่ได้

• ขอดึงนมอภทท 7

คัดค้านอีก สุดทำงานแต่งงานของเส้นจันจึงถูกกำหนดเป็นวันที่สืบแปด
เดือนสิบ

เนื่องจากหนานจันอ่องรีบร้อนกลับซีหนาน พอตกลงเรื่อง
การแต่งงานได้ ฝ่ายเงินสื่อเหนียงจึงเริ่มจัดการแลกใบชะตา เตรียม
สินสอด เพียงชั่วพริบตาจวนแม่ทัพก็เต็มไปด้วยกลิ่นอายความเป็นมงคล

62

กระนั้นวังองค์หญิงฉางหนิงกลับปกคลุมไปด้วยเมฆครึ้ม ตั้งแต่กลับจากงานฉลองพิธีเปิดโรงพยาบาลหุยซุนในซังจิง องค์หญิงฉางหนิง อารมณ์แปรปรวนเป็นพิเศษ ทำให้ป่าวในจวนออกสั่งขวัญแว่นไปตามๆ กัน

ไม่เหมือนชวินเกอ เหล่ยกอมีสองหัว สี่มือ สี่เท้า จะเป็นเพราะป่วย ได้อย่างไร ใจ่อวินถอนใจเบาๆ พลังมององค์หญิงฉางหนิงหยิบเหรียญ สำริดขึ้นมาโยนเสียดายอย่างหมกมุ่น คำพูดตักเตือนนวนเวียนอยู่บนลิ้น หลายรอบก่อนจะถูกกลืนกลับไป...

ด้านร้ายอีกแล้ว! ครั้นเห็นในบรรดาเหรียญสำริดทั้งหก สองเหรียญ ตรงกลางหงายขึ้นอีกแล้ว องค์หญิงฉางหนิงปิดเหรียญสำริดลงบนพื้น

"องค์หญิง!" ใจ่อวินรีบก้มตัวลงไปเก็บ หางตาเหลือบเห็นองค์หญิง ฉางหนิงลุกขึ้นเดินจากไปจึงวางเหรียญสำริดและรีบตาม "ท่านจะไปไหน เพคะ"

สาวใช้และบ่าวหญิงในจวนพากันวิ่งตามไป

องค์หญิงข้างหนึ่งได้ยินเสียงฝีเท้ามากมายดังขึ้นข้างหลังจึงหันกลับไปทันที "ข้าอยากเดินเล่นตามลำพัง พวกเจ้ากลับไปเถอะ"

ครั้นเห็นองค์หญิงข้างหนึ่งเดินไปยังภูเขาด้านหลัง ใจ่อวินหันไปโบกมือกับกลุ่มคนด้านหลังที่ทำอะไรไม่ถูก ส่งสัญญาณบอกให้พวกเขาถอยออกไป จากนั้นก้าวตามไปลำพังอย่างระมัดระวัง

ไม่เหมือนวังเดิมที่ตั้งอยู่บนถนนเทียนเซียงอันคึกคักรุ่งเรือง วังใหม่ขององค์หญิงข้างหนึ่งตั้งอยู่ตรงเชิงเขาอวิ้นเซวียทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของวังหลวง ทำเลกันดารห่างไกล สภาพแวดล้อมเงียบสงบ ประตูหลักของวังหันไปยังถนนผิงอันที่ไม่คิดว่าคึกคักนัก กว่าครึ่งของเรือนด้านหลังแฝงเร้นอยู่ในเขาอวิ้นเซวียที่เต็มไปด้วยป่าไม้จมนมองเห็นได้เพียงวั๊บๆ แวมๆ หากมองจากถนนผิงอัน นั้นเป็นเรือนหลังใหญ่งดงามหรูหราที่มีทางเข้าออกสามทาง

เดินมาเรื่อยๆ จนถึงใต้ถ้ำจื่อเถิงข้างกำแพงในเรือนด้านหลัง องค์หญิงข้างหนึ่งจึงหยุด

ใจ่อวินวิ่งนำหน้าไปหลายก้าวและแหวกกิ่งไม้แห้งกอหนึ่งที่เริ่มแตกหน่อใหม่ เผยให้เห็นแม่กุญแจทองแดงที่มีเอกลักษณ์ไม่ธรรมดา

ที่แท้ด้านหลังถ้ำจื่อเถิงนี้เป็นประตูลับที่มีโฉมหน้าเหมือนกำแพงบานประตูถูกแกะสลักเป็นรูปกิ่งไม้แห้งหลายกิ่ง มองผ่านๆ จึงดูเหมือนกำแพงที่มีกิ่งไม้แห้งเลื้อยอยู่เต็มไปหมด ใจ่อวินหยิบลูกกุญแจออกมาไขเปิดและผลักประตูเข้าไป

"องค์หญิง..." นางเปียงตัวหลบไปด้านข้างเล็กน้อย

"เจ้าเฝ้าอยู่ข้างนอก" องค์หญิงฉางหนิงก้าวเข้าไป
 ใต้อวันปิดประตูและหันไปนั่งลงบนม้านั่งหินใต้ถ้ำจื่อเถิง เยกหน้า
 มองผืนฟ้าที่ห่างไกล

แตกต่างจากคฤหาสน์สามประตูอันเป็นระเบียบข้างนอก พอเข้า
 ประตูลับไป ตรงหน้าเป็นสวนดอกไม้ แปลงต้นกล้า สะพานเล็ก และ
 ลำธารน้อย ห่างออกไปมีบ้านพักที่สร้างประปรายอยู่ข้างภูเขา สิ่งก่อสร้าง
 ทั้งหมดหลบเร้นอยู่ท่ามกลางความร่มครึ้มเขียวชอุ่มของต้นไม้เก่าแก่
 และสูงตระหง่าน ดึงดูดงามมีเอกลักษณ์ ห่างไกลและเงียบสงบเหมือน
 หมู่บ้านเล็กๆ บนภูเขาที่อยู่กันอย่างเรียบง่าย

มองทิวทัศน์งดงามดูภาพวาดตรงหน้า ใบหน้ากัลลัคน์ของ
 องค์หญิงฉางหนิงผลิยิ้มออกมา นางก้าวลงจากชั้นบันไดอย่างสบายใจ
 "เหลือเกอ!" นางร้องเรียกน้ำเสียงอ่อนโยน

"มารดา..."

"มารดา..."

ห่างไปไม่ไกลหลังต้นการบูรใหญ่เท่าคนโอบปรากฏเงาร่างคนเล็กๆ
 วิ่งเข้ามาเฉียดๆ เหมือนปู

มองผ่านๆ เหมือนเด็กสองคนกอดกันและวิ่งแนวขวางมาทางนี้
 แต่มองใกล้ๆ ให้ละเอียดจะพบว่าทั้งสองตัวติดกัน ทรวงอกด้านหน้า
 แนบติดกันแน่น มีเพียงศีรษะและแขนขาเท่านั้นที่แยกออกจากกัน
 ร่างกายดูเทอะทะงุ่มง่าม แต่ใบหน้าสองดวงที่เหมือนกันทุกประการ
 กลับเหมือนผลงานปั้นแต่งขึ้นเอกของสวรรค์ งดงามประณีตเหมือน

ก้อนหยก น่ารักน่าเอ็นดูยิ่ง

องค์หญิงฉางหนิงตาเป็นประกายเมื่อได้ยินเสียงร้องเรียกอย่าง
ใกล้ชิดเบิกบานของลูกชาย แต่พอเห็นร่างกายอวบหนาที่ซ่อนอยู่ใต้
ชุดผ้าตัวนสีฟ้าและใบหน้าสองดวงที่เหมือนโฉมหน้าของบุคคลที่นาง
เฝ้าคิดถึงอยู่ตลอดเวลา องค์หญิงฉางหนิงก็รู้สึกเจ็บแปลบเหมือนหัวใจ
ถูกชูดเป็นโพรง ว่างโหวงรวดร้าวยิ่ง

"มารดาเข้าไปตั้งหลายวันแล้ว ข้าคิดถึงมารดา!" ขณะเหม่อลอย
เหล่ยกเอววิ่งมาตรงหน้านางแล้ว

พอคนด้านซ้ายเอ่ยปาก คนด้านขวาก็บ่นตามบ้าง "ก็บอกแล้วว่า
พวกเราเป็นสองคน ข้าคือต้าเหล่ยก เขาคือเสี่ยวเหล่ยก มารดา仍将เรียก
พวกเราว่าเหล่ยกเอวอีก ไม่รู้ว่ามารดาเรียกข้าหรือว่าเรียกเขา"

ก็เป็นร่างเดียวกันแท้ๆ จะนับเป็นสองคนได้อย่างไร หากเป็นสองคน
ได้จริงๆ ก็ดีนะสิ! ฟังเสียงบ่นไร้เดียงสาของลูกชาย องค์หญิงฉางหนิง
รู้สึกหัวใจเจ็บแปลบอีกครั้ง นางก้มตัวลงอย่างอ่อนโยน "เรียกเหล่ยกเอว
ก็เหมือนกันนั่นแหละ ครูเดียวพวกเจ้าก็มาถึงแล้วมิใช่หรือ"

"ที่มารดาพูดก็ถูก" ต้าเหล่ยกยื่นมือออกไปหมายจะกอดมารดา แต่
ตรงหน้ามีเสี่ยวเหล่ยกขวางอยู่ทำให้กอดไม่ได้ เขาจึงตัดสินใจหมุนตัว
และใช้แผ่นหลังแนบกับอ้อมอกมารดา ใช้ศีรษะด้านหลังถูไถกับอ้อมอกนั้น
"เขาติดอยู่บนตัวข้าทุกวัน แม้จะเรียกข้าแค่คนเดียว ข้าก็จำต้องพาเขา
มาด้วยอยู่ดี!" เขาถลึงตาใส่เสี่ยวเหล่ยกที่เหมือนนกระจกที่ส่องอยู่ตรงหน้า
ตนเองพลางทำหน้าทะเล้น "เจ้าผีน่ารังเกียจ!"

"เจ้าน่ะสิน่ารังเกียจ!" เสี่ยวเหล่ยกไม่ยอมแพ้ "เจ้าต่างหากที่มาติดอยู่

บนตัวข้า!" เขาชูมือขึ้นต่อยทีหนึ่ง "เจ้าหนีไปนี่มารดาของข้า!" เขากัดฟัน
ออกแรงอย่างเต็มที่ถอยไปข้างหลัง ดึงตัวดำเหล่ยออกจากอ้อมกอด
ขององค์หญิงฉางหนิงได้สำเร็จ จากนั้นตนเองหมุนตัวถอยเข้าไปแทน

ตัวเหล่ยไม่ยอมจำนน ออกแรงถอยไปข้างหลังเช่นกัน ดิ้นรน
ไม่ให้แผ่นหลังเขาแตะถูกมารดา

องค์หญิงฉางหนิงส่ายหน้าอย่างจนใจ ยื่นมือไปดึงพวกเขาและ
ให้พวกเขาเอียงตัวหันศีรษะเข้ามาในอ้อมอกนางพร้อมๆ กัน ในที่สุด
สงครามจึงยุติลง

"มารดา ในประตูบานเล็กนั้นมีอะไรหรือ" เสี่ยวเหล่ยชี้ประตูเล็กที่
องค์หญิงฉางหนิงเข้ามา "มารดาเข้าไปครั้งละหลายวัน ไม่มีคนส่งอาหาร
ปู่บอกว่าคุณกำลังบำเพ็ญตน เวลาบำเพ็ญตนจะไม่หิว ไม่ต้องกินอะไร
หรือ" เขาถาม "แล้วอะไรคือการบำเพ็ญตน" เขาเขย่าแขนองค์หญิงฉางหนิง
"ครั้งหน้ามารดาพาข้าเข้าไปบำเพ็ญตนด้วยได้หรือไม่" ดวงตาดำขลับคู่โต
กะพริบแวววาว เปี่ยมด้วยความปรารถนาที่จะได้ทดลองสิ่งแปลกใหม่

ไม่ใช่ข้างใน ประตูเล็กบานนั้นเชื่อมไปยังโลกภายนอกที่แท้จริง
ต่างหาก ที่นั่นจึงจะเป็นโลกที่เปี่ยมไปด้วยสีสัน! ฟังวจาห่วงใยอย่าง
ไร้เดียงสาของลูกชายแล้ว องค์หญิงฉางหนิงรู้สึกทรมานใจเหมือนหัวใจ
ถูกข่วนตะกุย

ขณะที่ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี ตัวเหล่ยก็เงยหน้าพรอด "เจ้าผายลม
อีกแล้ว เหมือนยิ่งนัก!" เขาปิดจมูกพลาบปล่อยมือจากองค์หญิงฉางหนิง
แล้ววิ่งออกไป

"เจ้าทำอะไร" เสี่ยวเหล่ยที่ถูกตัวดำเหล่ยพาวิ่งโดยไม่รู้ตัวร้องไวยวายน

"ข้ายังคุยกับมารดาอยู่เลยนะ" เขาตื่นรณหมายจะกลับไปอยู่ข้างองค์หญิงฉางหนิง จนใจที่ดำเหล่ยกว่าโอกาสแรกไปก่อนแล้ว ตำแหน่งร่างกายของเขาไม่ถูกต้อง ออกแรงอย่างไรก็ไม่สำเร็จ พริบตาเดียวก็ถูกลากออกไปไกลจังกว่ ทั้งสองทะเลาะถกเถียงกันอีกครั้ง

ได้กลิ่นเหม็นที่เจืออยู่ในอากาศ องค์หญิงฉางหนิงสายศิระชะอย่างนึกขัน นางยึดตัวขึ้นซ้ำๆ "หมอลวงฉี" องค์หญิงฉางหนิงเป็นฝ่ายทักเมื่อเห็นผู้สูงวัยในชุดคลุมยาวสีน้ำเงินเข้ม เคราและเส้นผมเป็นสีขาวโพลนเดินเข้ามา คนผู้นี้ก็คือหมอลวงฉีที่อยู่เวรในอดีตตอนขององค์หญิงฉางหนิงคลอดบุตร หมอลวงฉีที่ลือกันว่าถูกประหารชีวิตไปแล้ว

"ถวายพระพรองค์หญิง" เขาก้าวเร็วๆ สองก้าวเข้ามาคารวะนางเบื้องต้น

"โฉนเหล่ยกอยังสวมเสื้อผ้ามากมายขนาดนั้น" ย่างเข้าเดือนสี่แล้วนางสวมเสื้อแค่ชั้นเดียว แต่เมื่อครู่ตอนกอดเหล่ยกพบว่าเขายังสวมเสื้อบุนวนมฝ้ายอยู่ "ร่างกายยังอ่อนแอถึงเพียงนั้นอยู่อีกหรือ"

"คุณชายไตอ่อนแอตั้งแต่เด็ก พักหลังมานี้ขึ้นหนาวมากขึ้นทุกทีพะยะคะ" น้ำเสียงของหมอลวงฉีเจือความกังวล แม้ตอนแรกจะหวาดกลัวแทบตาย แต่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันมาหลายปี หมอลวงฉีบังเกิดความรักใคร่สงสารเหล่ยกจากใจจริง แม้พวกเขาจะมีสองหัวสี่แขน แต่กลับเป็นเด็กน่ารักที่จิตใจบริสุทธิ์ไร้เดียงสา หมอลวงฉีเห็นพวกเขาเป็นเหมือนลูกหลานของตนเองแล้ว

ขึ้นหนาวมากขึ้นทุกที? องค์หญิงฉางหนิงสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย "คอยบำรุงร่างกายอยู่ตลอดมิใช่หรือ"

"กระหม่อมไร้ความสามารถพะยะค่ะ" หมอหลวงฉีคุงเข่าลง "ตั้งแต่พบว่า คุณชายไตพร่อง กระหม่อมก็ตั้งใจศึกษาสมุนไพรบำรุงไตชนิดต่างๆ และนำมาทำอาหารให้คุณชาย แต่กลับไม่ได้ผลเลย อีกทั้งอาการ ยังรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ" หมอหลวงฉีหน้าซีดเล็กน้อย

ไตเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต เหล้ยเกอกลับไตพร่องมาแต่กำเนิด รักษาด้วยยาและการฝังเข็มก็ไม่ได้ผล หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเกรงว่า พวกเขาคงอยู่ได้ไม่ถึงแปดขวบ คิดถึงดวงตาเปล่งประกายสองคู่ที่ ดูเหมือนอัญมณีสีดำแวววาว คิดถึงคำว่าท่านปู่อย่างนั้นท่านปู่อย่างนี้ ที่พวกเขาเรียกตนทุกวัน คิดถึงเวลาพวกเขายื่นมือเล็กออกมาจะช่วย ต่ายอย่างเงอะงะ ดวงตาแก่ชราของหมอหลวงฉีฉายแววกลัดกลุ้ม อย่างเข้มข้น

"เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้" องค์หญิงฉางหนิงจ้องเขาเขม็ง "หมอหลวงฉี ไม่มีหนทางอีกแล้วหรือ"

"วิธีที่คิดได้กระหม่อมคิดออกมาหมดแล้วพะยะค่ะ..." ปากพิมพ์ อายากบอกให้เชียวหมอหลวงคนอื่นมาตรวจชีพจรให้เหล้ยเกอ แต่พอคิดว่า หากคนผู้นั้นเห็นสภาพของเหล้ยเกอ เกรงว่าคงต้องถูกกักขังอยู่ที่นั่นไป ตลอดและใช้ชีวิตแบบไม่ได้พบเห็นโลกภายนอกอีก เสียงของหมอหลวงฉี พลันชะงักทันที

"เจ้าว่า...เสี้ยนฮูหยินจะรักษาเหล้ยเกอและทำให้เขาสามารถปรากฏตัว ต่อหน้าทุกคนอย่างสง่าผ่าเผยได้หรือไม่" องค์หญิงฉางหนิงมองหมอหลวงฉี พลังถามอย่างคาดคั้น

"เสี้ยนฮูหยิน?" หมอหลวงฉีกะพริบดวงตาฝ้าฟาง ถูกขังอยู่ในสถานที่

อันมีทิวทัศน์งดงามและไม่ข้องเกี่ยวกับโลกภายนอกเช่นนี้ วันเวลาของเขาหนึ่งวันก็คือหนึ่งวัน หนึ่งปีก็เหมือนหนึ่งวัน เขาตัดขาดจากโลกภายนอกตั้งนานแล้วจึงไม่รู้จักเงินสื่อเหนียงที่เพิ่งมีชื่อเสียงในแวดวง การแพทย์เมื่อไม่กี่ปีมานี้จริงๆ

เห็นสีหน้างุนงงของเขา องค์หญิงฉางหนิงถึงตระหนักได้ว่าเขาไม่รู้จักเงินสื่อเหนียง นางเล่าเรื่องของเงินสื่อเหนียงให้เขาฟัง "ชาวบ้านมองอย่างไรก็เห็นว่าเจิ้งอวี่ซวินเป็นปีศาจต้นหลิว นางแค้ยีนพุดอยู่ในลานไม้ก่อกำ ทุกคนกลับเชื่อนาง เชื่อว่าซวินเกอไม่ใช่ปีศาจ"

"ข้างนอกมีหมอตาวตาเช่นนี้ด้วยหรือ" หมอลหวงฉีตื่นตกใจจนริมฝีปากสั่นระริก แขนขาขาดสามารถต่อกลับเข้าไปใหม่ เปิดอกผ่าท้อง...
นี่...เรื่องพวกนี้เขาไม่เคยแม้กระทั่งได้ยินมาก่อนด้วยซ้ำ!

"เจ้าว่า..." เห็นดวงตาเปล่งประกายของหมอลหวงฉี องค์หญิงฉางหนิงมองเขาเหมือนต้องการคว่ำฟางเส้นสุดท้าย "หากนางออกหน้าบอกทุกคนว่าเหล่าเกอไม่ใช่ปีศาจ เหล่าเกอของข้าก็จะได้มีชีวิตใหม่ใช่หรือไม่"

เขา...ก็จะกลับมาใช่หรือไม่ องค์หญิงฉางหนิงอดคิดเพื่อฝันไม่ได้ แม้ตอนแรกนางจะเป็นคนไล่เขาไป แต่หลายปีมานี้ได้ยินว่าเขาใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียวอย่างยากลำบาก นางสั่งให้คนนำเสื้อผ้าและข้าวของดีๆ จากซ่งจิงไปให้ การบอกเป็นนัยเช่นนั้นก็ชัดเจนมากพอแล้ว เขากลับไม่ยอมกลับมาหานางสักที เป็นเพราะเขาก็หวาดกลัวเหมือนนางใช่หรือไม่กลัวว่าพวกเขาอยู่ด้วยกันแล้วจะให้กำเนิดปีศาจออกมาอีก

คิดถึงคำสั่งสอนของไทเฮาที่ว่านางไม่รู้จักทะนุถนอมสิ่งที่มีอยู่

องค์หญิงฉางหนิงหัวใจเจ็บปวดจนแทบหลังโลหิต นางไม่ได้ไม่รู้จักรัถษะนุถนอม แต่ชีวิตที่เหมือนอยู่ในฝันร้ายและความเจ็บปวดเช่นนี้ จะให้นางทะนุถนอมอย่างไร

หมอลหวงฉี้อยู่ในความตื่นตระหนก ได้ยินคำพูดอันน่าตกใจขององค์หญิงฉางหนิงแล้วหน้าซีดเล็กน้อย เขาเป็นเพียงหมอลหวงที่มีความสามารถธรรมดาๆ คนหนึ่ง เป็นคนที่ดินกลบตัวมาครั้งหนึ่งแล้ว ถูกกักขังอยู่ในพื้นที่แคบๆ เช่นนี้ไปชั่วชีวิตก็ไม่ใช่ไร แต่เส้นสูหยินผู้นั้นมีความสามารถโดดเด่น...หากนางพบเหล่าเกอแล้วรักษาไม่ได้ มิต้องมีชะตากรรมเดียวกับเขาหรือ

นี่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องถึงสายเลือดของไทเฮาว่าบริสุทธิ์หรือไม่! คิดได้เช่นนี้หมอลหวงฉี้อ้าปากเล็กน้อย มององค์หญิงฉางหนิงอย่างแข็งทื่อ ไม่ยอมผงกศีรษะเห็นด้วย แม้เขาจะปรารถนาให้เส้นสูหยินที่ถูกเล่าลือว่าเป็นหมอเทวดามาตรวจชีพจรให้เหล่าเกอมากกว่าใครๆ ก็ตาม

ฉับพลันองค์หญิงฉางหนิงหันหลังจากไป "ข้าจะไปหานาง!"

"องค์หญิง!" พอได้สติ หมอลหวงฉี้อ้าปากร้องห้าม

"มารดาขอช่วย!" กำลังทะเลาะกับต้าเหล่ย์ เสงหน้าเห็นมารดาจะเข้าไปบำเพ็ญตนในประตูสี่ดาบานเล็กอีกแล้ว เสี่ยวเหล่ย์ตะเบ็งเสียงเรียก จากนั้นก้าวเท้าพาต้าเหล่ย์วิ่งมาทางนี้ด้วยกัน

'ปัง!' ประตูบานเล็กปิดสนิทอย่างไร้ความปราณี ตัดขาดโลกทั้งสองใบออกจากกัน

เสี่ยวเหล่ย์ทรุดนั่งลงกับพื้น ต้าเหล่ย์ทรุดนั่งตาม ทั้งสองกอดกัน กิ่งไปบนพื้นหลายตลบ สุดท้ายนอนหมอบอยู่บนพื้นมองหน้ากันพลาง

หอบหายใจ...

"ป้ายคำสั่งจากวังองค์หญิงฉางหนิง?" เงินสี่เหนียงเงยหน้าจากโต๊ะตัวยาวมองไปเหอ

"เจ้าคะ" ไปเหอยื่นป้ายคำสั่งให้ด้วยสองมือ "พ่อบ้านหวังมาเชิญด้วยตนเอง บอกว่าองค์หญิงฉางหนิงไม่สบาย ต้องการให้ท่านไปตรวจชีพจรให้ที่วังเจ้าคะ"

เงินสี่เหนียงก้มหน้าครุ่นคิดและส่งป้ายคำสั่งคืนให้ไปเหอ "บอกพ่อบ้านหวังว่าข้ามีข้อตกลงกับสำนักแพทย์หลวง เชื่อพระวงศ์คนใดจะให้ข้าจับชีพจรต้องมีจุดหมายแนะนำจากสำนักแพทย์หลวง บอกให้เขากลับไปเถอะ" กับังองค์หญิงผู้มีนิสัยประหลาดพิสดารคนนี นางอยู่ห่างๆ อย่างไม่ล่วงเกินดีกว่า

ไปเหอรับป้ายคำสั่งและหมุนตัวถอยออกไป

เส้นจิ้งจิ้นถือกล่องอาหารเดินเข้ามาอย่างเหน็ดเหนื่อย "ขนมเก๋ำชั้น* จากร้านขนมสกุลโจว พี่สะใภ้ลองชิมดู" เขาเปิดกล่องอาหารตรงหน้าเงินสี่เหนียงเหมือนกำลังอวดของล้ำค่า "เพื่อชื่อของพวกนี้ ข้ายื่นเข้าแถวอยู่ตั้งหนึ่งชั่วโมงกว่า" ร้านขนมสกุลโจวที่อยู่นอกประตูเมืองทางใต้ออกไปสิบลี้มีชื่อเสียงโด่งดังในซังจิง เขากวาดตามองหารอบหนึ่ง "เหวินเกออยู่เกอละ"

"เรียนหนังสืออยู่กับอาจารย์กู่" เงินสี่เหนียงแบ่งขนมเก๋ำชั้นออกมากและสั่งสาวใช้ "เอาไปให้อาจารย์กู่กับคุณชาย" จากนั้นค่อยหันไปมอง

* ขนมเก๋ำชั้น เป็นขนมแป้งผสมน้ำกะทิของจีนและทำเป็นชั้นๆ มีหลากสี คล้ายขนมชั้นของไทย

เส้นจางขึ้นที่นั่งตี่มน้ำชาอีกๆ อยู่ด้านข้าง "ส่งพ่อตาเจ้ากลับไปแล้วหรือ"

วันนี้ครอบครัวของหนานจวินต้องออกเดินทาง เส้นจางซึ่งงานยุ่งมาก จึงแค่ส่งคนเฝ้าหน้าของขวัญไปมอบให้เท่านั้น แต่เส้นจางขึ้นได้รับคำสั่งจากเงินสี่อเหนียง ตื่นนอนตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างและไปส่งพวกเขาถึงนอกเมืองด้วยตนเอง

พอเอ่ยถึงคำว่า 'พ่อตา' เส้นจางขึ้นใบหน้าแดงกำ เขาตอบอย่างเคารพนบนอบ "ส่งจนถึงศาลาสิบลี้" คิดถึงแววตาอาลัยของท่านหญิงน้อยกับบั้งนัยน์ตาของเส้นจางขึ้นฉายความหม่นหมอง

"เพิ่งจะแยกจากกันก็เสียใจแล้วหรือ" เงินสี่อเหนียงรู้สึกซึ้งเล็กน้อย "ครึ่งปีเดียวเดี๋ยวก็ผ่านไปแล้ว"

"พี่สะใภ้!" เส้นจางขึ้นหน้าแดงไปถึงใบหู น้ำเสียงขุ่นเคือง แต่กลับไม่กล้าแสดงความไม่เคารพออกมาทางสีหน้าแม้แต่บ่อย

"เอาล่ะๆ ข้าไม่พูดแล้ว" เห็นเขาร้อนใจ เงินสี่อเหนียงรีบโบกมือเปลี่ยนเรื่อง "ครึ่งปีจะว่าเร็วก็เร็ว พรึบตาเดี๋ยวก็ถึงแล้ว ความตั้งใจของข้าเรือนหอจัดไว้ในเรือนรื่นรมย์แล้วกัน เรือนหลังนั้นเล็กไปหน่อย แต่ถ้าทุบกำแพงทิ้งและเชื่อมต่อกับสวนไผ่ข้างหลังก็มีขนาดเกือบเท่าเรือนเอื้ออาวี" นางเงยหน้ามองเขา "เป็นอย่างไร หากเจ้าเห็นด้วย ข้าจะให้เกาเฉวียนหาช่างมาวัด ถือโอกาสตอนที่ช่างไม้ที่จ้างมาก่อนหน้านี้ยังอยู่สั่งทำเครื่องเรือนใหม่เสียเลย หากไม่ชอบเจ้าลองดูว่าถูกใจเรือนหลังไหนในจวน ข้าจะสั่งให้คนย้ายของออกมา"

"เรื่องพวกนี้แล้วแต่พี่สะใภ้จะจัดการขอรับ" เส้นจางขึ้นพูดพลางคิดว่านางไม่แข็งแรงจึงรีบเปลี่ยนคำพูดใหม่ "เอาที่เรือนรื่นรมย์แล้วกัน"

พี่สะใภ้แค่สั่งเข้ามาว่าควรทำอะไรบ้าง ข้าจะไปจัดการเอง"

เงินสี่เหนียงเองก็คิดเช่นนี้ นางพยักหน้าและสั่งให้คนไปตาม
เกาเจวียนมาพาเดินจงขึ้นไปดูเรือนด้วยตนเอง เรือนหอของตนเอง
จะตกแต่งอย่างไร ให้เขาเป็นคนตัดสินใจเองยอมดีที่สุด

ตอนกลางวันนอนไปปีบหนึ่ง

ตื่นมาชีวิตก็นำรายงานสถานการณ์ของโรงพยาบาลฯ ตั้งตั้งแต่
เปิดกิจการและตัวอย่างผู้ป่วยกรณีต่างๆ มาให้ด้วยตนเอง เงินสี่เหนียง
กำลังอ่านดู เส้นจงซึ่งก็กลับมาอย่างตื่นเต็นยินดี

"วันนี้ใจจึงกลับมาเร็วถึงเพียงนี้" หลังพิธีสถาปนาของเฮา เส้นจงซึ่ง
ก็งานยุ่งมาก หลายวันติดต่อกันที่เขากลับมาตอนนางหลับไปแล้ว ตอนเช้า
ตื่นมาก็ไม่เห็นเงาของเขาก็คงเงินสี่เหนียงรู้สึกเหมือนตนเองไม่ได้
พบเขานานเหลือเกิน น้ำเสียงเจือความตื่นเต็น นางวางเอกสารในมือ
และก้าวเข้าไปถอดเสื้อคลุมกันลมให้เขาด้วยตนเอง

"ตลาดม้าผ่านความเห็นชอบแล้ว!" น้ำเสียงของเส้นจงซึ่งยาก
จะปิดบังความตื่นเต็น "คืนนี้พี่เซียวจะจัดงานเลี้ยงฉลองที่หอเทียนเซียง
เนื่องจากยังเข้าอยู่ข้างจึงกลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้า" เขาโอบเงินสี่เหนียง
ที่กำลังปลดกระดุมให้ ซบอยู่ข้างหูนางและกระซิบเสียงค่อย "ไม่ได้คุย
กับเจ้าหลายวัน ข้าคิดถึงเจ้า" น้ำเสียงทุ้มต่ำแหบพร่า ลมหายใจสั้นๆ
เป่ารดิบหูเงินสี่เหนียงจนนางรู้สึกจุกจี้

เงินสี่เหนียงหน้าแดงทันใด ดันรนจะผลัดเขาออก หางตา
เหลือบเห็นชีวิตวิพาสาวใช้รุ่นเล็กถอยออกไปเงียบๆ จึงปล่อยให้เขา

โอบนางไว้ ปากบ่นว่า "ท่านแม่ทัพทำแบบนี้ได้อย่างไร ในห้องมีสาวใช้ เต็มไปหมด"

"กลัวอะไร ออกไปหมดแล้วมิใช่หรือ" เส้นจางซึ่งอุ้มนางขึ้นมาและ ก้มหน้าจุ่มพิต "วันนี้ข้าดีใจเหลือเกิน!" เขาพูดเสียงหอบ "หยวนหมิ่น ได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าทหารที่เป่ย์อีกครั้งและเข้ารับตำแหน่งแล้ว!"

ตลาดม้าที่เป่ย์เริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนเก้าปีที่แล้วตอนเขากลับ จากแคว้นฉี ระหว่างนั้นมีอุปสรรคมากมาย ทำๆ หยุดๆ เขาถึงขั้น เกือบถูกใส่ความว่ามีความผิดฐานก่อกบฏเพราะสั่งให้หยวนหมิ่น ไปดำเนินการเรื่องนี้ล่วงหน้าที่ที่เป่ย์...ใช้เวลาถึงเจ็ดแปดเดือน แม้แต่ เซียววี่ยังขบคิดหาวิธีจนหมดปัญญา บัดนี้ในที่สุกก็ได้ข้อสรุป แล้วจะ ไม่ดีใจได้อย่างไร

เงินสี่อเนียงรับรู้ได้ถึงความตื่นตันทันใจอย่างชัดเจนของเขา นางดีใจ กับเขาจากใจจริง จึงปล่อยให้เขาทำตามอำเภอใจ ทั้งสองคลอเคลียกัน อยู่พักหนึ่ง เส้นจางจึงปล่อยให้นางอย่างอาลัยอาวรณ์ภายใต้การเร่งเร้า ของนาง

"ดื่มสุราให้น้อยหน่อย" สวมเสื้อผ้าให้เขาเสร็จ นางเขย่งปลายเท้า จุ่มพิตหน้าผากเขา

"ข้ารู้" เส้นจางซึ่งตาเป็นประกาย

ปากบอกว่าจะดื่มน้อยๆ แต่เนื่องจากตื่นตันทันใจมากเกินไป ตอนเส้นจางซึ่งกลับมาร่างกายจึงเซเล็กน้อย เขากอดเงินสี่อเนียงและ ทั้งขบเม้มทั้งหอมแก้มเอ่ยคำรักกับนางทั้งคืน

เงินสี่เหนียงตื่นสายโด่ง เส้นจิงซึ่งไปประชุมขุนนางแล้ว มองผ้าห่ม
ที่กระจัดกระจายเต็มเตียง นางอดคิดถึงวาจาน่าอายที่ซากระซิบข้างหู
นางเมื่อคืนไม่ได้ พวงแก้มทั้งสองร้อนผ่าวทันใด ดาวหายนะผู้นี้ดูเหมือน
คนพุดน้อย คิดไม่ถึงว่าเวลาเมาจะชู้ร้อนถึงเพียงนั้น

หลังจากล้างหน้าบ้วนปากและกินข้าวเรียบร้อยแล้ว เงินสี่เหนียง
ก็คิดถึงโรคที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนของผู้ป่วยสองรายที่โรงพยาบาลหุยซุน
ในซังจิงรับตัวไว้รักษา นางจึงลุกขึ้นจะไปดูด้วยตนเอง

ไปเหอผลักประตูเข้ามาพอดี "สวีกงกงมาเจ้าคะ บอกว่าไทเฮา
ทรงเชิญท่านเข้าวัง"

เงินสี่เหนียงคิดถึงเรื่องที่เคยวานองค์หญิงฉางหนิงส่งคนมา
ขอให้นางไปตรวจโรคให้ อดสายหน้าไม่ได้ องค์หญิงฉางหนิงผู้
หากไม่บรรลุป่าหมายก็ไม่ยอมเลิกจริงจัง

รถม้าหยุดที่หน้าประตูวัง เงินสี่เหนียงกำลังจะลงจากรถ ชั้นที่
ที่รออยู่หน้าประตูวังเดินเข้ามาอย่างเร่งร้อน "ไทเฮาตรัสว่าเสินฮุยฮิน
มาถึงแล้วให้รออยู่นอกวังก่อน"

ไม่ต้องเข้าวัง? เงินสี่เหนียงคิดว่าองค์หญิงฉางหนิงจะรอให้นาง
ไปตรวจชีพจรอยู่ในตำหนักชื่อหนึ่ง นางประหลาดใจเล็กน้อย รับคำ
และกลับขึ้นไปนั่งบนรถม้า

ไม่นานประตูวังที่ปิดแน่นสนิทก็ถูกเปิดออกซ้าๆ องค์กรักหหลวง
ในซุดเกราะและหมวกเกราะเต็มยศวิ่งออกมาสองแถวและยืนเรียง
หน้ากระดานสองฝั่ง จากนั้นราชรถของไทเฮาจึงเคลื่อนออกมาซ้าๆ

เงินสี่เหนียงรีบลงจากรถม้า มีชั้นที่วิ่งเข้ามาหานาง "ไทเฮาเชิญ

เส้นสูหยินขึ้นราชรถขอรับ"

นางไม่มีคุณสมบัติจะนั่งราชรถร่วมกับไทเฮา! มองราชรถสี่เหลี่ยมอร่ามที่ดูขึงขังน่าเกรงขามแล้ว เงินสี่เหนียงลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปอย่างสุขุม

"วันนี้อากาศดี ข้าอยากพาเจ้าไปนั่งเล่นที่จวนของฉางหนิง" รอจนเงินสี่เหนียงนั่งเรียบร้อยแล้ว ไทเฮาจึงยิ้มอธิบาย "ข้ามีลูกสาวแค่คนเดียว นิสัยเอาแต่ใจไปหน่อย แต่จิตใจไม่ได้ชั่วร้ายอะไร เจ้าต้องเข้าใจนางหน่อยนะ" พระนางพูดต่อ "ข้าเห็นเจ้าเป็นลูกสาวแท้ๆ คนหนึ่งเหมือนกัน อีกหน่อยพวกเจ้าต้องไปมาหาสู่กันบ่อยๆ"

เงินสี่เหนียงเดาได้แต่แรกถึงจุดประสงค์ที่ไทเฮาเรียกตัวนางเข้าเฝ้าแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าไทเฮาจะทำตัวเป็นผู้ไกลเกลียอย่างเปิดเผยทันทีที่พบหน้ากัน เป็นเพราะองค์หญิงฉางหนิงไปฟ้อง บอกว่าไม่พอใจท่าทีของนางหรือ

เงินสี่เหนียงหัวใจเต้นรัวสองที แต่ยังคงตอบด้วยสีหน้าสุขุม "เมื่อวานองค์หญิงฉางหนิงยังเชิญหม่อมฉันไปตรวจชีพจรอยู่เลย แต่เนื่องจากก่อนเปิดโรงแพทย์หุยซุนในซังจิง หม่อมฉันทำข้อตกลงไว้กับสำนักแพทย์หลวงแล้ว จึงไม่กล้าไปตรวจชีพจรให้องค์หญิงโดยพลการ"

"ข้อตกลงนั้นของพวกเจ้าข้าก็รู้..." นัยน์ตาของไทเฮาสะท้อนความไม่เห็นด้วย "ล้วนเป็นเพราะกลุ่มคนที่ไม่รู้จักประมาณตนเหล่านั้นจงใจสร้างเรื่อง!" ทรงเปลี่ยนเรื่องกะทันหัน "แต่เจ้าวางใจ วันนี้ไม่ได้พาเจ้าไปตรวจชีพจรให้ฉางหนิง"

ไม่ได้ไปตรวจชีพจรให้องค์หญิงฉางหนิง? เช่นนั้นพระนางนำกำลัง

ออกมามากมายขนาดนี้ทำไม เงินสื่อเหนียงกวาดตามององค์กรข้าหลวง
ข้างนอกที่เฝ้าระวังอย่างเข้มงวด ดวงตาฉายแววสงสัยอย่างไม่ปิดบัง

ไทเฮาทรงเจี๊ยบเหมือนกำลังใคร่ครวญและตัดสินใจเรื่องบางอย่าง
ที่สำคัญอย่างยิ่ง

บรรยากาศภายในรถเจี๊ยบงั้นหนักอึ้ง ได้ยินเพียงเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด
ยามราจรเคลื่อนที่ไป พาให้จิตใจที่สงบลงแล้วของเงินสื่อเหนียง
เต้นรัวอีกครั้ง เรื่องอะไรกันแน่ที่ทำให้ไทเฮาทรงรอบคอบระมัดระวัง
เหมือนกำลังเผชิญหน้ากับข้าศึกเช่นนี้

"สื่อเหนียง" ท่ามกลางความเจี๊ยบ ไทเฮาเรียกเสียงค่อย

"ไทเฮา"

"เจ้าสาบาน..." ไทเฮามองนางอย่างเคร่งขรึมจริงจัง "วันนี้ตามข้า
ไปวังองค์หญิง สิ่งที่พบเห็นที่นั่นจะเล่าให้ใครฟังไม่ได้เด็ดขาด รวมถึง
แม่ทัพเสด็จด้วย!"

เงินสื่อเหนียงไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องใหญ่อะไรขึ้น จิตใจนางตึงเครียด
หัวสมองกลั่นกรองข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับองค์หญิงฉางหนิงที่เคยได้ยินมา
ตั้งแต่รู้จักนาง

ฉับพลันนางคิดถึงเรื่องที่เสด็จแล้วในอดีตองค์หญิงฉางหนิง
เคยให้กำเนิดปีศาจสามเศียรหกกร...ไทเฮาพานางไปวังองค์หญิง
ด้วยตนเอง แต่กลับไม่ได้ไปเพื่อตรวจชีพจรให้องค์หญิงฉางหนิง ทั้งยัง
ให้นางกล่าวคำสาบานที่ร้ายแรงเช่นนี้ หรือว่า...เด็กคนนั้นก็เหมือน
เจิ้งอวี่ซวิน ถูกองค์หญิงฉางหนิงแอบเลี้ยงไว้ที่เรือนด้านหลัง

องค์หญิงฉางหนิงเชิญนางไปพบก่อนหน้านี้อีกเพื่อตรวจชีพจรให้

เด็กคนนั้น! เด็กคนนั้นเป็นโรคอะไรกันแน่ ไฉนจึงถูกเล่าลือว่ามีสามเศียรหกกร หากตนรักษาไม่หาย แต่กลับล่วงรู้ความลับของราชวงศ์โดยไม่ได้ตั้งใจ ด้วยนิสัยไร้เหตุผลขององค์หญิงฉางหนิง นางจะชักนำภัยถึงชีวิตมาสู่ตัวหรือไม่

ไทเฮาทรงกำลังปกป้องนางอยู่! พระนางกำลังให้คำมั่นสัญญากับนางในอีกรูปแบบหนึ่งว่าวันนี้จับสี่พวงจี้ให้เด็กคนนั้นแล้ว แม้จะรักษาไม่หาย ขอเพียงนับแต่ขึ้นไปนางปิดปากให้แน่นสนิทก็จะไม่ถูกฆ่าปิดปาก!

ความคิดมากมายวนเวียนอยู่ในหัว แต่เวลากลับไม่อำนวยให้นางได้คิดให้ละเอียด เงินสี่เหนียงซุ่มมือขวาขึ้นภายใต้สายตาคาดคั้นของไทเฮา "หม่อมฉันสาบานว่าจะไม่พูดถึงเรื่องที่พบเจอในวังขององค์หญิงในวันนี้กับผู้ใด รวมถึงแม่ทัพเสินด้วย หากไม่หม่อมฉันยอมถูกฟ้าผ่าตาย ไม่อาจไปผูกไปเกิดได้ตลอดกาล"

ไทเฮาพรวลมหายใจออกมา พระนางค่อยๆ เลิกม่านหน้าต่างด้านข้างตัวรถขึ้น ราชรถเคลื่อนตัวออกจากประตูวังแล้ว กำลังมุ่งหน้าไปบนถนนฝั่งอันอย่างเชื่องช้าโดยมีองครักษ์หลวงคอยเปิดทาง ชาวบ้านสองข้างทางถูกไล่ออกไปหมด นางกำนัลและชั้นที่ที่อยู่ใกล้ที่สุดก็ห่างจากราชรถหนักถึงเจ็ดเชีเยะ ภายในราชรถที่สูงเช่นนี้จึงเป็นสถานที่อันเหมาะสมในการพูดคุยยิ่งกว่าห้องลับ...

"เด็กคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ตลอดหรือเพคะ" ฟังคำบอกเล่าของไทเฮาแล้ว เงินสี่เหนียงเสียวสันเล็กน้อย จวบจนบัดนี้นางยังไม่อาจเชื่อว่าข่าวลือเหล่านั้นเป็นความจริง องค์หญิงฉางหนิงให้กำเนิดปีศาจที่มีสองหัวออกมา

"อย่าว่าแต่ฉางหนึ่งตั้งครรรกึสึบเดือนและคลอดเขออออกมาเลย
แม้แต่ข้าเองเห็นลูกตาดำขลับที่กลอกไปมาขณะมองข้า ไม่ร้องให้
ไม่แงง ข้าก็ตัดใจไม่ลง ด้วยตัดทานการขอร้องของฉางหนึ่งไม่ไหว
จึงสร้างหมู่บ้านเล็กๆ ขึ้นบนเขาอวินเซวี่เยและกักขังหมอดำแย หมอหลวง
ที่อยู่เวรในวันนั้น รวมถึงขันทีและนางกำนัลไว้ที่นั่นให้ช่วยกันดูแลเหล่าเกอ"

"คนพวกนั้นล้วนยังไม่ตายหรือเพคะ" เงินสี่เหนียงไม่ยอมเชื่อหู
ตนเอง

"ฮ่องเต้จะทรงสังหาร แต่ฉางหนึ่งสงสารพวกเขา" เห็นสีหน้า
ตกตะลึงของเงินสี่เหนียง ไทเฮาถอนหายใจ "เจ้าเห็นตอนนี้นาง
นิสัยแปลกประหลาดเอาแต่ใจก็จริง แต่ในอดีตนางเป็นองค์หญิงน้อย
จิตใจบริสุทธิ์ที่แม้แต่ตนคนเดียวยังไม่ลง" พอดคิดว่าคนจิตใจดีถึงเพียงนั้น
ค่อยๆ เปลี่ยนกลายเป็นเช่นวันนี้ ไทเฮาถอนหายใจอีกครั้ง

มีลูกชายแบบนั้น มีสามีที่ไม่ยอมหันหลังกลับมาตลอดหกปี
ไม่ว่าเป็นใครก็ต้องเปลี่ยนไปกระมัง ลึกลงในใจเงินสี่เหนียงรู้สึกเห็นใจ
องค์หญิงฉางหนึ่งเข้าแล้ว

นี่แหละที่เรียกว่าโลกสันโดษอย่างแท้จริง! สมแล้วที่เป็นเชื้อพระวงศ์
ทำอะไรยิ่งใหญ่เอิกเกริก

เงินสี่เหนียงเดินตามไทเฮากับองค์หญิงฉางหนึ่งผ่านประตูลับ
ใต้ถุนจื่อเถิงเข้าไป ลอบประหลาดใจกับสะพาน สายธารเล็ก และต้นไม้
สูงตระหง่านตรงหน้า

"มารดา!" พอได้ยินเสียงเรียกของมารดา ต่ำเหล่ยเหล่ย

ก็จับมือกันวิ่งเข้ามาเหมือนปู พอเห็นเงินสี่เหนียงที่อยู่ข้างหลังมารดากับไทเฮาแล้วพลันชะงักกึก

"ท่านยาย!" ทั้งสองร้องเรียกก่อนจะหันไปหาเงินสี่เหนียงพร้อมกัน "ท่านเป็นใคร" น้ำเสียงใสกังวาน ในหมู่บ้านบนภูเขามีสแต่คนหน้าเดิมๆ พอได้พบคนแปลกหน้ากะทันหัน ต่ำเหลยเสี่ยวเหลยจึงทั้งประหลาดใจและตื่นตื้นตันยินดี ดวงตาดำลึบกะพริบไปมาขณะมองเงินสี่เหนียง

ที่แท้เป็นฝาแฝดที่ตัวติดกัน!

เงินสี่เหนียงหลุดหัวเราะออกมา ตั้งแต่ต้นจนจบ ไทเฮายืนกรานว่าเป็นคนคนเดียวกัน อีกทั้งยังไม่ได้บอกว่ามีแขนขาทั้งหมดสี่ข้าง เอาแต่บอกว่าเป็นเด็กประหลาดที่มีสองหัว ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็เป็นความลับที่ทำให้พระนางเจ็บปวด ตอนอยู่ในราชรถนางจึงไม่สะดวกจะชักใช้ให้ละเอียดยังคิดว่าเป็นคนที่มีเนื้ออกบนศีรษะขนาดใหญ่เท่าหัวคนนางใช้ส่องครุ่นคิดมาตลอดทางว่าจะป็นโรคอะไรได้บ้าง เรื่องนี้นางเข้าใจผิดไปไกลจริงๆ

นางโค้งเอวลงเล็กน้อย "พวกเจ้าชื่ออะไร"

"ข้าชื่อต่ำเหลย!"

"ข้าชื่อเสี่ยวเหลย!"

ต่ำเหลยเสี่ยวเหลยตอบเป็นเสียงเดียว

ต่ำเหลยถามขึ้นว่า "ท่านเป็นใคร"

"ท่านสวยจัง!" เสี่ยวเหลยพูดบ้าง "สวยกว่าเทพธิดาในภาพวาดที่อยู่ในห้องข้าเสียอีก"

"ข้าคือท่านน้ำ!" เงินสี่เหนียงยิ้มลูบหัวต่ำเหลย "เจ้าคือต่ำเหลย?"

นางหันไปมองเสี่ยวเหล่ย "เจ้าคือเสี่ยวเหล่ย?"

"อืม!" เป็นครั้งแรกที่มีคนเรียกพวกเขาอย่างแยกแยะว่าต้าเหล่ย และเสี่ยวเหล่ย ทั้งสองตีใจอย่างยิ่ง พร้อมใจกันกระโดดไปตรงหน้า องค์หญิงฉางหนิง "มารดา มารดา ในที่สุดก็มีคนเชื่อแล้วว่าพวกเราเป็นคนสองคน!" เสี่ยวเหล่ยหันไปมองเงินสี่อเหนียง "ใช่หรือไม่ ท่านน่า เทพธิดา"

"ใช่!" เงินสี่อเหนียงยิ้มพยักหน้า "เดิมทีพวกเจ้าเป็นสองพี่น้อง อยู่แล้วนี่นา"

"เจ้า..." องค์หญิงฉางหนิงมองเงินสี่อเหนียงตาค้าง ตั้งแต่เข้าประตูมา นางก็จับจ้องสีหน้าของเงินสี่อเหนียงอยู่ตลอด ทว่าเงินสี่อเหนียงกลับไม่หวาดกลัวและไม่ได้กรีดร้อง ที่ผ่านมามีใครที่พบเหล่าเกอเป็นครั้งแรก ล้วนต้องกรีดร้อง ต้องหวาดกลัวทั้งนั้น แต่นางกลับสงบนิ่งเยือกเย็น ถึงเพียงนั้น!

เดิมทีอยากถามว่า 'เจ้าไม่กลัวพวกเขาหรือ' แต่เอ่ยคำพูดได้เพียง คำเดียวว่า 'เจ้า...' พอเห็นใบหน้าน่ารักของลูกชายแล้ว องค์หญิงฉางหนิง พลันชะงัก

"เสี้ยนฮูหยินร่างกายไม่แข็งแรง อย่ามายืนขวางทางลมอยู่เลย มีอะไร เข้าไปคุยในเรือนดีกว่า" เงินสี่อเหนียงไม่ได้ตื่นตระหนกตกใจและตะโกน เสียงดังว่า 'เหล่าเกอเป็นปีศาจ' เรื่องนี้ทำให้ไทเฮาอารมณ์ดียิ่ง ยิ้มจุมมือ ต้าเหล่ยเสี่ยวเหล่ยเดินไปข้างหน้า

องค์หญิงฉางหนิงกลอกตาไปมามองเงินสี่อเหนียง หลายครั้งที่อยากพูดอะไรแล้วก็เงียบไป เอาแต่เดินตามหลังไทเฮาอย่างใจลอย

ทั้งหมดเดินผ่านระเบียบทางเดินยาวที่มีชื่อแกะสลักและเสาว
วาดลวดลาย จวบจนมาถึงหน้าเรือนหลังเล็กรูปทรงประณีตที่หลังคา
เป็นทรงชี้ยีชาน*

"แม่นมเฟิง! แม่นมเฟิง!" ต้าเหลี่ยตะโกนเสียงดังมาแต่ไกล "มารดา
ออกจากกรำเพ็ญตนแล้ว!"

"ท่านยายก็ออกมาด้วย!" เสี่ยวเหลี่ยเสริมอีกคำ "แล้วยังพา
ท่านน้ำเทพิตามาด้วยคนหนึ่ง!"

แม่นมเฟิงเป็นแม่นมของต้าเหลี่ยเสี่ยวเหลี่ย ได้รับแจ้งล่วงหน้าและ
พาสาวใช้ออกมาต้อนรับ พอได้ยินเสียงตะโกนของเสี่ยวเหลี่ยก็เบิกตา
อย่างตื่นตระหนก พิจารณาเงินສີ່ເນື່ອງตั้งแต่วิวจรดเท้า

นางเป็นใครกัน หมู่บ้านแห่งนี้นอกจากองค์หญิงฉางหนิงกับไทเฮา
หกปีที่ผ่านมามีคนนอกเหยียบย่างเข้ามาเลย!

ด้วยรู้ว่คนเหล่านี้ประหลาดใจ เงินສີ່ເນື່ອງเพียงแต่ประคองไทเฮา
เดินเข้าไปในเรือนหลังเล็กด้วยสีหน้าสุขุมอย่างไม่เร็วไม่ช้าจนเกินไป
หลังนั่งประจำที่และบ่าวยกน้ำชามาให้แล้ว เงินສີ່ເນື່ອງจับแขนต้าเหลี่ย
เสี่ยวเหลี่ยเพื่อวัดชีพจรให้พวกเขา

"ต้าเหลี่ยอายุเท่าไรแล้ว" นางปล่อยมือและถามเสียงอ่อนโยน

"ข้าไม่ใช่ต้าเหลี่ย ข้าคือเสี่ยวเหลี่ย!" เสี่ยวเหลี่ยขยิบตาให้เงินສີ່ເນື່ອງ

เงินສີ່ເນື່ອງคิดถึงเมื่อก่อนตอนเสิ่นจงซึ่งจำเจียนเหวินเจียนคู่
สลักกัน นางหัวเราะออกมา "พวกเจ้าหน้าตาเหมือนกันเกินไป หมุนตัว
แค่ที่เดียว ข้าก็แยกแยะไม่ออกแล้ว"

*หลังคาทรงชี้ยีชาน เป็นสถาปัตยกรรมหลังคาของจีน มีลักษณะผสมผสานระหว่างหลังคาปั้นหย่าและหลังคา
ทรงจั่ว

"ไม่เป็นไร หากท่านน้ำจิ้มติดอีก ข้าจะเตือนท่านน้ำเอง!" ต้าเหล่ยช่วยนางแก้ไขสถานการณ์อย่างรวดเร็ว "มารดาเรียกพวกเราว่าเหล่ยเกอๆ ทุกวัน ไม่แยกแยะพวกเราด้วยซ้ำ" ในสายตาของต้าเหล่ย ขอเพียงคิดว่าพวกเขาเป็นคนสองคน เขาก็ดีใจมากแล้ว เขาไม่อยากจะเป็นคนคนเดียวกับเจ้าคนผายลมเหม็นที่ติดหนึบอยู่บนตัวเขาอย่างไล่ไม่ไป ดูราวกับลมเหม็นพวกนั้นเขาเป็นคนผายออกมา ช่างน่าอายยิ่งนัก!

"ต้าเหล่ยเฉลียวฉลาดจริงๆ" เงินสี่เหนียงพุดพลางค้นหาไปทั่วตัว สูดทำยปลดสร้อยไข่มุกทะเลใต้ออกจากลำคอ เรียกแมนมเพ็งให้นำกรรไกรมาตัดแบ่งเป็นสร้อยข้อมือเล็กๆ ยาวหนึ่งเส้น สั้นหนึ่งเส้น จากนั้นคล้องไว้บนข้อมือเสี้ยวเหล่ยรอบหนึ่ง คล้องไว้บนข้อมือต้าเหล่ยสองรอบ "มาพบพวกเจ้ากะทันหัน ข้าไม่ได้นำของขวัญมาด้วย สิ่งนี้มอบให้พวกเจ้า" นางยิ้มมองทั้งสอง "อีกหน่อยข้าจะได้แยกแยะพวกเจ้าได้ สวมไข่มุกสองวงคือต้าเหล่ย สวมหนึ่งวงคือเสี้ยวเหล่ย"

"ขอบคุณท่านน้ำ!" ต้าเหล่ยดีใจกระโดดตัวลอย เสี้ยวเหล่ยไม่ทันระวัง ถูกกระซางจนตัวเซ ทั้งสองเกือบจะล้มลง แต่ได้แมนมเพ็งประคองไว้ก่อน

"คุณชายระวังเจ้าค่ะ"

ต้าเหล่ยไม่สนใจ ดึงเสี้ยวเหล่ยและพุ่งไปข้างกายองค์หญิงฉางหนิง ในแนวขวางเหมือนปู ชูมือเล็กโบกไปมาตรงหน้านาง "อีกหน่อยมารดาก็แยกแยะพวกเราได้แล้ว เห็นบนข้อมือข้ามีไข่มุกสองวงให้เรียกข้าว่าต้าเหล่ย!"

"ข้าคือเสี้ยวเหล่ย!" เสี้ยวเหล่ยชูมือโบกไปมาตรงหน้ามารดาบ้าง

รอยยิ้มเจิดจ้าของลูกชายทำให้ห้องค์หญิงฉางหนึ่งรู้สึกแสบตาเล็กน้อย นางมองเงินสี่เหนียงอย่างครุ่นคิด

หมอลหลวงฉีได้รับข่าวจึงเอาบันทึกอการป่วยของต้าเหลี่ยเสี่ยวเหลี่ยมาให้อย่างเร่งร้อน

"เป็นอย่างไรว่าง" เห็นเงินสี่เหนียงวางบนตีก หมอลหลวงฉีอดถามอย่างเป็นห่วงไม่ได้ "ร่างกายของคุณชาย..."

เงินสี่เหนียงคลายหัวคิ้วที่ขมวดอยู่ด้วยกันออก "ข้าอยากนับชีพจรของต้าเหลี่ยกับเสี่ยวเหลี่ยพร้อมกับท่านหมอ" นางสั่งให้แม่นมเฟิงคอยดูเวลาจากกาน้ำหยด

"ครบกำหนด!" ครั้นเห็นทรายจากกาน้ำหยดไหลถึงขีดที่เงินสี่เหนียงกำหนดไว้ แม่นมเฟิงร้องบอก

"ต้าเหลี่ยสองร้อยยี่สิบครั้ง" เงินสี่เหนียงปล่อยข้อมือของต้าเหลี่ยพลางมองหมอลหลวงฉีอย่างประหม่า

"เสี่ยวเหลี่ยสองร้อยยี่สิบห้า" หมอลหลวงฉีมองเงินสี่เหนียงอย่างไม่เข้าใจ "สูหยินนับสิ่งนี้แล้ว..."

เงินสี่เหนียงตาเป็นประกาย "เอาใหม่อีกครั้ง!"

นางจะนับสิ่งนี้ไปเพื่ออะไรกันแน่ ด้วยกังวลอาการหินพร่องของเหลี่ยเกอ หมอลหลวงฉีอยากทราบความเห็นของสตรีที่โลกภายนอกเล่าลือว่าเป็นหมอเทวดาเหลือเกินจึงไม่มีกะจิตกะใจจะนับอะไรพวกนี้ เขาอ้าปากจะถาม เห็นนางจับข้อมือของต้าเหลี่ยอีกครั้งจึงจับข้อมือของเสี่ยวเหลี่ยบ้าง

"ต้าเหลี่ยสองร้อยยี่สิบสองครั้ง"

• ขอดึงนมอทกทท 7

"เสี่ยวเหล่ยสองร้อยยี่สิบหก"

"ต้าเหล่ยสองร้อยยี่สิบเอ็ดครั้ง"

"เสี่ยวเหล่ยสองร้อยยี่สิบห้า"

นับติดต่อกันสามครั้ง อัตราการเต้นของชีพจรของพวกเขาฉ่ววน
ไม่ตรงกัน นี่หมายความว่าต้าเหล่ยเสี่ยวเหล่ยไม่ได้ใช้หัวใจร่วมกัน!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)